

**ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН, ФЕЙ
КЕЛЕРМАН
БОСТЪН
ЗЕМЯТА НА ГИГАНТИТЕ**

Превод от английски: Александър Веселинов, 2005

chitanka.info

1

Дороти не обичаше да си вре носа. Преравяше раницата, защото вонеше. Кафявите пликосе за опаковка на закуската бяха пропити с петдневна хранителна гнилоч — мечта за микробите. Внимателно отстрани с върха на пръстите си източника на тягостната смрад и на дъното забеляза нещо, частично скрито под купчина смачкани листа и тетрадки. При вида на метала в съзнанието на Дороти се зародиха неприятни асоциации.

Сърцето заблъска в гърдите ѝ.

Много внимателно разбути боклука, докато обектът се разкри напълно — револвер „Смит и Уесън“, доста стар. Извади оръжието от раницата и го изучи внимателно — никелиран, издран, с ръжда по цевта. Лошо поддържан. Шест празни камери, но това не представляваше голяма утеха.

По лицето ѝ се изписа ужас, последван от силен гняв.

— Спенсър! — Обикновено плътният ѝ глас прозвуча неприятно пискливо. — Спенсър, веднага си докарай жалкия задник тук!

Крясъкът ѝ се оказа напразен. Долу пред блока Спенсър подмяташе топка на баскетболното игрище с бандата: Армандо, Кори, Джуойн и Ричи. Петнайсетгодишният младеж нямаше представа, че майка му е сама вкъщи, преравя в стаята му личните му вещи и е открила пистолет в раницата му. Тя чу скърцането на стълбището под тежки стъпки. Беше по-големият ѝ син, Маркър. Той се изправи на вратата като пазач — с кръстосани ръце и разкрачени крака.

— Какво става, мамо?

Дороти се обърна и завря празния пистолет в лицето му.

— Какво знаеш за това?

— Какво правиш? — Маркър с гримаса се отдръпна една крачка назад.

— Намерих това в раницата на брат ти!

— Защо си ровила в раницата на Спенсър?

— Не това е въпросът! — изстреля яростно Дороти. — Аз съм му майка, както и твоя, и нямам нужда от причина, за да ровя в неговата или в твоята раница!

— Напротив, имаш! — възрази Маркърс. — Наш'те раници са лични. Съществува нещо като лична собственост...

— Е, точно сега не давам и пет пари за личната собственост! — изкрещя Дороти. — Какво знаеш за това?

— Нищо! — изкрещя в отговор Маркърс. — Абсолютно нищо, ясно ли е?

— Не, не е ясно! Намирам револвер в раницата на брат ти и това не е добре, ясно ли е?

— Ясно.

— Дяволски ясно. — Дороти дишаше болезнено. С усилие поемаше всяка глътка въздух. Беше горещо, задушно и миришеше. Отоплението на сградата беше непостоянно и на него не можеше да се разчита. Температурата варираше между изпепеляващите сахарски жеги и арктически студ. Без много да се церемони, тя се хвърли на леглото върху Спенсър и се опита да събере самообладание. Матракът се огъна под тежестта ѝ. Дороти имаше доста дебел слой тлъстини, но той определено покриваше силно и мускулесто тяло.

Малката стая я притискаше: между леглата близнаци нямаше място дори за нощно шкафче. От отворения гардероб преливаха фланелки, анцузи, шорти, чорапи, обувки, книги, компактдискове, видеокасети, спортно оборудване. Прахта по щорите не бе бърсана поне от месец. Независимо от коша за пране мръсните дрехи бяха разпилени навсякъде по малкото празни пространства. Хартии, опаковки от бонбони, празни торби и кутии дозадръстваха стаята. Защо момчетата не я поддържаха в елементарен ред?

Маркърс седна до нея и я прегърна през раменете.

— Добре ли си?

— Не, не съм добре! — Тя знаеше, че се кара не на когото трябва. Чувстваше се преуморена от работа, изтощена и разочарована. Прекара ръце през лицето си. Потри очи. Наложил си да смекчи тона си. — Не знаеш нищо за това, така ли?

— Не.

— Боже! — възкликна Дороти. — Какво следва?

Маркърс погледна настрана.

— Той минава през труден период...

— Това е повече от труден период! — Тя взе оръжието. — Противозаконно и смъртоносно е.

— Знам, мамо. Не е добре. — Двайсет и една годишният младеж погледна майка си в лицето. — Но ако мислиш да се справиш, не бива да си истерична.

— Не съм истерична, по дяволите! Аз съм... аз съм родител! С майчини притеснения! — Отново се завайка: — Откъде ли го е взел?

— Нямам идея.

— Не е зле да го прекарам през системата.

— Не е ли малко крайно?

Дороти остана безмълвна.

— Защо първо не поговориш с него? — Маркъс погледна майка си. — Говори, мамо. Не крещи. Говори. — Кратка пауза. — Или по-добре аз ще говоря...

— Ти не си му майка! Не е твоя работа!

Маркъс вдигна ръце.

— Хубаво. Прави каквото искаш. Винаги е било така.

Дороти се изправи рязко и скръсти ръце.

— Какво точно значи това?

— Обясни си го сама. — Маркъс прекатури раницата си, прекара крак под презрамката и я подхвърли в ръцете си. Прерови съдържанието и извади учебник. — В случай че не знаеш, довечера имам мач, плюс двеста страници по европейска история. Няма да споменаваме за сутрешната ми смяна в библиотеката след тренировката в пет и половина утре сутринта. Нещо против?

— Не бъди нагъл!

— Не съм нагъл, опитвам се да си върша работата. Господи, не само ти имаш задължения. — Маркъс се изправи и се хвърли на леглото, като почти счупи огънатите пружини. — Затвори вратата на излизане.

Беше време Дороти да направи преоценка. Налагаше се да смекчи тона си.

— И какво според теб да направя? Да се преструвам, че нищо не е станало? Няма да го оставя просто така, Маркъс.

Той затвори учебника.

— Не съм казал да оставиш нещата така, но малко обективност ще ти е от полза. Възприеми го за един от твоите заподозрени, мамо. Винаги се хвалиш, че знаеш как да пипаш леко в отдела. Използвай го.

— Маркъс, *защо* Спенсър носи пистолет?

Той си наложи да погледне майка си в очите. Големи кафяви очи. Голяма жена; поради семпло подстриганата къдрава коса лицето ѝ изглеждаше застрашително голямо. Изпъкнали скули. Свити устни, придаващи ѝ нацупен вид. Беше сантиметър, сантиметър и нещо под метър и осемдесет, с големи, тежки кости и въпреки това с дълги грациозни пръсти. Красива жена, спечелила си правото да я уважават.

— Знам, че се притесняваш, но най-вероятно не е нищо особено. Светът навън е суров. Сигурно така се чувства защитен. — Съсредоточи се върху очите на Дороти. — На теб не ти ли придава по-голяма сигурност?

— За мен това е стандартна екипировка, Маркъс, не парадiram с правата си. А не говорим за цигара или дори за марихуана. Оръжията са средство за убиване. Това правят те, убиват хора. Младо момче като него няма работа да разнася оръжие, независимо колко застрашено се чувства. Ако нещо не е наред, редно е да говори с мен. — Погледна по-големия си син. — На теб казал ли ти е нещо?

— За какво?

— Какво го тревожи толкова много, че изпитва потребност да носи пистолет.

Маркъс си прехапа долната устна.

— Нищо специално. Виж, ако искаш, ще отида до игрището и ще го изпратя вкъщи. Много ще се ядоса, задето си му ровила в нещата.

— Нямахте да го направя, ако раницата му не вмирисваше цялата стая.

— Да, стаята наистина мирише на пръдня. — Изсмя се и поклати глава. — Мамо, защо не излезеш да хапнете по нещо набързо с леля Марта преди мача. Или да речем малко коледно пазаруване.

— Не съм в настроение за харчене, а и не ми се слушат историите на Марта за Герд.

— Бърбори, щото ти не обелваш и дума.

— Аз говоря.

— Мърмориш.

Което наистина правеше. Установи го и си наложи да се успокои.

— Аз ще се занимавам с брат ти. Това е между нас и е моя грижа да се оправям с него. А ти се съсредоточи върху учението.

— Ще бъде ли шумно?

— Нищо чудно да стане... динамично.

Маркъс я целуна по бузата и стана от леглото. Наметна тежкото си яке през рамо и мушна учебника под мишница.

— По-добре ще ми бъде в библиотеката. Ще дойдеш ли довечера?

— Кога съм пропускала мачовете ти? — Погали го по лицето. — Имаш ли нужда от пари за вечеря?

— Не, останаха ми дребни от миналия месец. Чакай! — Пусна якето да се свлече на пода и ѝ подаде учебника. — Имам купони. — Прерови портмонето си, извади четири листчета, запази едното, а останалите даде на майка си. — Вчера ги раздавах на тренировката.

Дороти разгледа купоните, всеки на стойност до пет долара за безплатна храна.

— Кой ти ги даде?

— Местни спонсори. Раздават ги на всеки на входа. Опазил бог, ако НКАА^[1] си мисли, че получаваме подарък. — Поклати глава. — Човече, някакъв калпав купон е най-малкото, което могат да направят, задето ни използват. Последният мач се разпродаде напълно. Заради Джулиъс, разбира се. Той е звездата. Ние сме само допълнителна атракция, личният му обслужващ персонал. Задник.

— Не ругай.

— Да, да.

Дороти изпита болезнен прилив на майчински инстинкт.

— Това момче не би направило нищо, ако вие останалите не го храните с точни пасове.

— Да бе, пробвай да обясниш на мръсника, че баскетът е колективен спорт. Ако аз или някой друг се опита да каже нещо на тренера, Джулиъс побеснява и докато се осъзнава, са ме изритали на резервната скамейка. А след мен на опашка чакат около триста от нашите, мислейки си, че „Бостън Ферис“ е билетът им за НБА. Не че е лошо да мечтаеш... — въздъхна той. — Мамка му, аз сънувам.

Нежност изпълни гърдите ѝ.

— Маркъс, можеш да превърнеш някои мечти в реалност, но други си остават само блян. Пак ще повторя: добър спортен агент с

диплома по право от „Харвард“ би направил много пари, без да си съсипва гърба и коленете и на трийсет да не става за нищо.

— Да, да.

— Не слушаш.

— Слушам, просто... — Младежът се почеса по главата. — Не знам, мамо. Връзвам се колкото всеки друг. Мечтая си го, но виждам каква е реалността. Опитвам се да живея и в двата свята, но едва ли ще издържа в това темпо. Нещо ще се провали.

Дороти обгърна сина си с ръце.

— Не е нужно да ми казваш, че обичаш играта, Маркър. Аз също я обичам и никога не бих провалила мечтите ти, но искам най-доброто за теб.

— Знам, мамо. Наясно съм, че юридическите катедри в Айви умират за големи черни момчета с добри оценки и високи показатели. Ще бъда глупак, ако пропусна такава възможност. И все пак човек си мисли за нещата. — Погледът му стана дълбок и неясен. — Всичко е наред. Когато му дойде времето, ще постъпя както трябва.

Дороти целуна сина си по бузата.

— Ти винаги правиш каквото трябва.

— Права си. — Замълча за момент. — Добрият, стар, надежден Маркър.

— Престани! — ядоса се Дороти. — Господ те е надарил. Не бъди неблагодарен!

— В никакъв случай. — Маркър се пъкна в якето и метна раницата през рамо. — Знам откъде идвам. Знам откъде идваш и ти. Знам колко усърдно се трудиш. Не приемам нищо за сигурно.

---

[1] НККАА — Национална колежанска асоциация на атлетите. — Б.пр. ↑

2

Маккейн, разплут на шофьорската седалка, пиеше твърде силно и твърде горещо кафе. Погледна с премрежени очи през замъгленото стъкло. Спомените го отведоха обратно в дните, когато имаше всичко. Някъде по онова време, преди десетина години, едва навършил трийсет, го повишиха в детектив. Осемдесет килограма чисти мускули при неговите сто седемдесет и пет сантиметра, вдигаха сто и шейсет килограма от лежанка в добър ден. Гъстата му коса, светлокафява през зимата, придобиваше мръсноорус оттенък през лятото. С блестящи бебешко сини очи и ослепителна усмивка, станала възможна благодарение на хиляди долари, вложени в зъболекарска работа, той представляваше истински магнит за готините мацки. Дори Грейс му прощаваше забезките, защото беше невероятен представител на мъжкия пол.

Сега тя проявяваше нулев толеранс.

Прибереше ли се вкъщи, дори с минута закъснение, тя започваше да хленчи, дни наред му обръщаше гръб, дори да не беше направил нищо. Това за съжаление се случваше през цялото време, освен когато ходеше на лов, а вече не му се правеше, макар да беше разорен, твърде зает и твърде уморен.

Дори навремето не преследваше жените. Те просто идваха сами. Маккейн направи кисела физиономия.

Отдавна никой и нищо не идваше при него просто така.

Много отдавна.

Включи парното на колата си за милиарден път. Заструи студен, после горещ въздух, докато в купето на „Форд“-а стана горещо и влажно като в дъждовна гора. Щом изключи парното, леденият въздух си проправи път през всички пукнатини и дупки, разкривайки окаяното състояние на автомобила. Размърда се в отчаян опит да протегне крака, доколкото беше възможно, предвид ограниченото пространство. Палецът на десния му крак изтръпна. Задникът му — също. Седеше твърде дълго тук.

Купищата дрехи по него го затопляха доста на някои места, но на други измръзваше. Кожените ръкавици го затрудняваха да държи чашата, ала когато кафето се разплиска, поне не се опари. Носът му беше студен, а краката топли благодарение на малък електрически нагревател за крака, включен на мястото за запалката в „Ескорт“-а. Щеше да му е комфортно, поне относително комфортно, докато устройството не даде на късо.

Имайки предвид опита си със служебното оборудване, Маккейн му даде седмица-две.

През стъклото улица „Абърдийн“ изглеждаше изкуствено празнична в спокойната нощ. Въздухът бе осеян с мигащи коледни лампички, накачени по невзрачните къщички. Снегът от бурята през миналата седмица все още покриваше дърветата и храстите. Висулките по стрехите приличаха на сълзи.

В тази част на Съмървил не бяха останали много еднофамилни къщи. Някои ги даваха под наем, а в други живееха по няколко собственици. Кварталът нямаше нищо общо с Южен Бостън или с Роксбъри. Повечето хора, населяващи района, бяха съвсем обикновени — здрави работяги, родени и отгледани в града и околностите му.

Имаше и доста представители на студентската общност, търсеци по-евтини квартири, поради прекомерно високите наеми в Кеймбридж. Из района, естествено, се навъртаха и лоши момчета.

Жълтата къща, която Маккейн наблюдаваше, приютяваше главно студенти. Там живееше и гаджето на лошото момче — вечно почерпена студентка по социология в Тъфт. Привилегированото момиче, което понастоящем чукаше Ромео Фрит, психопата убиец, възприемаше протеста на родителите си за расизъм. Идиотите никога не се научават. По принцип това не беше проблем на Маккейн, освен че издирваха Фрит за особено брутално групово убийство в Пърсвил, Тенеси. Според анонимно намекване заподозреният най-вероятно се укриваше в апартамента на алкохоличката и това вече представляваше проблем за Маккейн.

Маккейн беше разкопчал горните копчета на панталона, та да има повече място за шкембето си. Навремето ядеше каквото му скимне, но тогава няколко часа във фитнеса го държаха във върхова форма.

Вече не!

Преди пет-шест години започна да тича сутрин — първо по две, после по три-четири мили. Известно време даваше резултат. Сега? Забравй! Колкото и старание да влагаше в опитите си да прекоси щатите надлъж и нашир, сланините му продължаваха да растат. *После*, за капак, по същото време, когато килограмите тръгнаха да се трупат, започна да оплешивява. И на всичкото отгоре, за да е още по-гадно, от носа и ушите му заизскачаха косми.

За какво беше цялата тази работа?

Маккейн допи кафето и хвърли картонената чашка на задната седалка. През последния час в жълтата къща не се забелязваше и следа от живот. До изтичане на смяната му оставаше още час. Поради студа работеха на двучасови смени. Шефовете не желяеха участъкът да бъде съден заради измръзнали служители.

Още един шибан час и си тръгваше, макар че неизвестно защо изобщо му пукаше. Вкъщи не го чакаше никой.

Грейс заведе Санди и Мики младши за двуседмичната им ваканция във вилата на родителите ѝ във Флорида. Очакваше се той да отиде там през следващите няколко дни. При добър късмет щеше да пристигне за Коледа, а иначе — за Нова година. Във всеки случай къщата сега пустееше. Нямаше жива душа, с изключение на няколко растения.

Сали умря преди три месеца и все още жалеше за нея. Нямаше по-добра приятелка от шейсет и осем килограмовия ротвайлер. Когато всички си легнеха, тя винаги оставаше с него през нощта. Усмърдяваше бърлогата му с непрестанното си пърдене. Боже, как само пърдеше! Наложил се дори да ѝ дава сироп за стомаха. Довършил я остра сърдечна недостатъчност. Цели три седмици тя гаснеше ден след ден. Сърце не му даваше да сложи край на мъките ѝ. Една вечер, точно преди полунощ, тя се втренчи в него с тъжен, влажен поглед, въздъхна и умря в ръцете му.

Маккейн осъзна колко много му липсва. Възнамеряваше да си вземе ново куче от същата порода, но накрая се отказа. Първо — нямаше да е същото като Сали и, второ — тази порода не живееше дълго. Не беше сигурен дали ще понесе друга такава раздяла, когато очите го болят, а няма с кого да сподели как се чувства.

Вероятно някое от стърчащите по витрините коледни дръвчета би освежило атмосферата, но откъде време?

Маккейн си разтърка врата, протегна се и се загледа в мрачната къща на мрачната улица. Хубаво местенце. Плаче за ремонт.

Съмървил бе осеян с множество стари дървета и паркове. Около границата с Медфорд, близо до Тъфт, се бяха пръкнали доста свежи студентски кафенета. И все пак, навсякъде където вирееха колежаните, се въдеха и лошите кучета, за да въртят бизнеса си.

Маккейн надзърна през бинокъла. Къщата продължаваше да е все така пуста и замряла.

Гаджето на Фрит обитаваше последния етаж — първото прилично откритие на полицията, откакто дойде радиосъобщението от Пърсвил. Е, не всичко става, както си го планирал.

Още петдесет минути и край.

Маккейн изведнъж се почувства самотен. Грабна клетъчния телефон и натисна „автоматично избиране 3“. Тя вдигна на второто позвъняване.

— Ало — каза той в слушалката.

— Ало — отговори Дороти. — Нещо ново?

— Нищо.

— Никакво движение?

— Тъмно е като в кучи гъз!

Кратка пауза.

— Колко точно е тъмно в кучи гъз?

— Много тъмно! — отвърна Маккейн.

— Мислиш, че се е чупил?

— Мда, възможно е. В такъв случай би трябвало да сме малко притеснени за момичето. Идиот е наистина. Някаква тъпа колежанка да си загуби ума по психар. И все пак не заслужава да умре за това.

— Колко мило от твоя страна да ме уведомиш. Тя появи ли се на училище днес?

— Нямам идея. Ще проверя и ще ти звънна. Искрено се надявам да не е тръгнала с него.

— Да, не би било добре. Колко време ти остава?

— В момента... — Маккейн хвърли поглед върху люминесцентния си часовник — ... четирийсет и пет минути. Нали ти ще поемеш?

— Фелдспар ще ме замести.

— Какво?! — изръмжа Маккейн. — Защо той?

— Щото довечера Маркърс има мач, а Фелдспар е следващият в графика.

— Ох, Дороти, имам главоболие, боли ме гърбът и шибаните ми крака са изтръпнали. Стига си се заяждала.

— Ти се заяждаш. Аз ти отговарям.

Мълчание.

— Приятно прекарване на мача. Ще се чуем по-късно... — измърмори Маккейн.

— Престани!

— Да престана с какво?

— Да нервничиш. Щом Трейс те остави сам, става така.

— Много благодаря, но съм способен да се грижа и сам за себе си.

— Разбира се, че си способен.

— Чао, Дороти.

— Защо не дойдеш на мача довечера?

Маккейн се замисли за момент.

— Забравй! През цялото време ще мрънкаш, че не ставам за компания.

— Никога не ставаш за компания. И все пак ела.

— Билетите били разпродадени.

— Имам пропуск.

Маккейн не отговори.

— Хайде, Мики! Спечелиха дванайсет мача, остава им един, за да вземат регионалната купа на НКАА, а с Джулиърс се целят още по-високо. Трябва да ги видиш, като се разиграт. Същински балет е!

— Мразя балет!

— Да. Затова казах същински балет. Стига се цупи! Ще се почувстваш по-добре, ако излезеш...

Маккейн мълчеше.

— Ти губиш, Мики — настоя Дороти.

— В колко часа?

— Осем.

Маккейн отново си погледна часовника.

— Не знам дали ще стигна навреме.

— Не си толкова далеч от „Бостън Ферис“. Не го заслужаваш, но ще ти оставя билета на входа.

— Какво значи „не го заслужаваш“?

— Познай! — Дороти затвори.

Маккейн прекъсна линията и хвърли телефона на седалката. Пак взе бинокъла. Все още нищо.

Е, добре. Дано Фелдспар да има повече късмет.

Колкото и да му беше неприятно да си признае, Маккейн се почувства по-добре, духът му се повдигна. Хубаво е да знаеш, че си желан.

3

Откриха колежа „Бостън Ферис“ преди петдесет години, но училищният терен стоеше там повече от век. Колежът беше прецизно разположен в горите на Нова Англия. Забележителният архитект, изготвил проекта на мястото, бе взел под внимание вековната история на растителността в района.

Дървета исполини и павирани пътеки обрамчваха изящно тухлените сгради в стил Джордж V. В центъра на колежа имаше естествено езеро, замръзнало в момента. Нямахме по-прекрасно място през есента. Седиш си на някоя пейка под поклащация се бряст и хвърляш трохи на патиците. През зимата, особено нощем, алеите замръзваха, сняг покриваше ливадите, а мразовитият вятър клатеше клоните на дърветата.

Тази нощ проклетото място беше по-студено и от хладилна камера за месо.

Маккейн пристигна, но свободни места за паркиране имаше само далеч от стадиона. Наложих му се да си играе на пързалка, с надеждата задникът му да е достатъчно подплатен, та да издържи някое изненадващо падане, което ти идва като гръм от ясно небе. Влачеше се непохватно и псуваше и студа, и живота си.

Защо Дороти го домъкна тук? Впрочем не тя го накара. Той дойде съвсем доброволно. Беше му писнало да кисне в прегрятата стая вкъщи по бельо и да сменя каналите на телевизията.

В далечината се появи стадионът, украсен с коледни лампички, които го приветстваха. Маккейн влезе, взе си билета и отиде до масичката за храна с отстъпка. Накупи кльопачка за него и за другите. Таблото за резултата показваше, че е пристигнал десет минути след началото на първата половина. „Пиратите“ от „Бостън Ферис“ играеха с „Морските ястреби“ на „Дюкейн“. Имаха вече двойна преднина. Тълпата беше наелектризирана. Възбудата от факта, че отборът печели, се долавяше във въздуха.

Маккейн си проправи път между редовете към мястото си. Носеше сива хартиена табла с кафе, безалкохолни и няколко хотдога. Взе си обратно всички псувни, изсипани по адрес на Дороти. Пръстите му се бяха размразили и той се чувстваше изключително щастлив, че е тук. Беше колежански баскетбол, но билети за мачовете на „Бостън Ферис“ никога не се намираха лесно. Той имаше нужда да се откъсне от мрачното си ежедневие, макар и за няколко часа. Маккейн неизменно изпаднаше в тъжно настроение, когато Грейс я нямаше. Е, невинаги се проявяваше като най-лоялния съпруг, ала ценеше семейството си. Щом не ти пука за семейството, защо се хабиш да създаваш такова?

„Пиратите“ играеха с резервите, за да дадат почивка на голямата си звезда — над двуметровия Джулиъс ван Бийст. Чудовището седеше спокойно и бършеше с кърпа потта от лицето си. Докато слизаше по стълбите, Маккейн погледна електронното табло. За десет минути игра Ван Бийст имаше натрупани дванайсет точки, шест овладявания и само една асистенция наистина, но това представляваше повече от средното за обичаен мач. Не че младежът беше лаком... всъщност той си беше точно такъв, но на кого му пукаше? Почти всички атаки минаваха през ръцете му.

Маркърс Бретън в момента напредваше с топката. Маккейн стигна до мястото си — седми ред в центъра. Дороти, изцяло погълната от действията на сина си, едва обърна внимание на пристигането му. Той ѝ подаде хотдог. Тя го взе, но не хапна, изцяло съсредоточена върху игрището.

За момент Маркърс дриблира на място и се отправи към коша. Реагира на опита на защитата да го спре, заставайки на място, извъртя се на деветдесет градуса и подаде зад гърба си към играча в центъра, който заби. Тълпата изрева, но най-шумно изрази възторга си Дороти. Започна да пляска и чак тогава осъзна, че държи хотдог. Кренвиршът изхвърча от хлебчето и се удари в предната седалка.

Дороти избухна в смях.

— Видя ли това? Видя ли? — Тя тресна Маккейн по гърба със страхотна сила и го измести напред. Добре че той предвидливо пхна таблата с храната под седалката. В противен случай гледката щеше да е грозна.

— Да, видях. — Маккейн огледа непознатия отляво на Дороти.

— Къде е Спенсър?

Усмивката се изтри от лицето ѝ.

— Вкъщи! Вкъщи е. Защото е наказан.

Отговорът озадачи Маккейн. По-малкият син на Дороти обожаваше баскетбола и боготвореше брат си. Нещо сериозно се е случило, щом Дороти е стигнала дотам да предприеме такива драстични мерки.

— Какво е направил?

— Ще ти кажа през почивката. — Тя започна да скандира: — Отбрана... отбрана... отбрана...

В момента Маркъс пазеше противников играч, поне десетина сантиметра по-висок от него, но компенсираше разликата в ръста със забележителна бързина. Беше се залепил за човека си като комар. Принуди го да подаде топката. Тя попадна в центъра на „Ястребите“, играчът стреля, но го фаулираха. Първият наказателен удар се оказа успешен. Сирената извести двойни смени. Маркъс напусна играта. Замести го титулярният гард — младеж на име Би Джи. Излизането му на терена остана незабелязано. Щом Джулиъс се надигна от пейката, шумът в залата се удвои. Пристъпи самодоволно напред и зае мястото си на терена. Самото присъствие на Ван Бийст притесни стрелеца. Центърът на противниковия отбор пропусна втория си опит и Джулиъс овладя.

Прозвуча свирка. Тайм аут за „Пиратите“.

Дороти се тръшна назад в твърдата седалка.

— Някакво раздвижване? — Имаше предвид мястото на полицейското наблюдение.

Въпросът би го объркал, ако не идваше от Дороти. Жената, кралица на асоциациите, имаше невероятен маниер на разсъждаване. Тя го наричаше „многофункционалност“ — новата гъзарска думичка в момента. Маккейн се замисли защо сегашните младежи правеха от съществителни като купон и задача глаголи.

— Нищо! — отвърна Маккейн. — Фелдспар обеща да звънне, ако някой се появи. Според моето скромно мнение вече се е чупил.

— А какво става с момичето?

— Нищо.

— Чу ли се с родителите?

Маккейн рязко обърна китката си, излагайки на показ петнайсетгодишния си „Таймек“.

— Допреди двацет и шест минути не се бяха чували с нея. Какво става със Спенсър?

— Не ти ли казах нещо за почивката?

— Надявах се на кратко резюме.

— Сложно е, Мики!

Маккейн повдигна вежди.

Играта започна отново.

До почивката домакините натрупаха комфортно предимство от петнайсет точки. Докато „Пиратите“ се оттегляха от игрището, Дороти обсипа Маркъс с хвалби, а той я удостои с помахване.

— Защо му причиняваш това?

Маккейн ѝ подаде нов кренвирш.

— Какво? — Дороти отхапа от хотдога.

— Крециш му... злепоставяш го.

— Напротив! Не е вярно!

— Вярно е!

Дороти го погледна кисело.

— Ще ми позволиш ли да се насладя на хотдога си, моля?

— Какво става със Спенсър?

— Не е ли възможно да ми дадеш минута спокойствие, преди да ме бомбардираш с неприятна работа?

— Ти започна да говориш за работа.

— Неее. Аз започнах да говоря за работа — работа! А ти заговори за *неприятна* работа.

— И аз те обичам, Дороти!

Тя потупа Маккейн по коляното.

— Какво ще правиш с онзи хотдог, който очевидно си донесъл за Спенсър?

— Искаш ли го?

— Какво ще кажеш да си го разделим?

— Ти го раздели — подаде ѝ го Маккейн. — Не съм в настроение да си цапам ръцете с горчица и лук.

Дороти сръчно разчупи хлебчето и облиза соса от пръстите си. Даде на Маккейн половината и захапа другата.

— Има пистолет, Мики!

Маккейн спря, налал част от хотдога.

— За какво говориш?

— Спенсър! — Пак отхапа. — Намерих пистолет в раницата му!

— Ау!... Не е добре.

Лицето на Дороти помръкна и пребледня.

— Никога през живота си не съм била толкова бясна!

— Доста се ядоса, когато Гъс Конъли те ухапа по ръката.

— Сега съм по-бясна.

— Как го намери?

— Чистех нещата му. — Обърна се с лице към Маккейн. По ъгълчетата на устата ѝ имаше горчица. — Извадих от раницата му сандвичи от четири дни; смърдяха до небесата. Взех ги, за да ги изхвърля, и го видях.

Тя поклати глава.

— Мики, толкова съм бясна... *разбита съм!*

— Пита ли го защо носи пистолет?

— Попитах го, разбира се!

— Какво каза?

— Обикновените глупости, които ти пробутват: „Живеем в лош свят. Един мъж има нужда от защита“. Направо исках да го шамаросам. След всички приказки колко опасни са оръжията, след всички лекции и снимки на трупове... Какво му става на това момче?

— Вероятно се чувства застрашен.

— Трябваше да ми каже!

— Навярно петнайсетгодишно почти двуметрово момче се срамува да се жалва на майка си — ченге.

— Ти какво? Да не си му психиатър? — озъби се Дороти.

Маккейн повдигна рамене и отхапа от хотдога.

— Какво ще правиш с пистолета?

— Вкъщи е.

— Ще го пратиш ли в НЦК^[1]?

— Най-вероятно. — Тя повдигна рамене. — Никога не знаеш. Дори не иска да ми каже откъде го е взел. Това наистина ме вбесява.

— Нали не искаш синът ти да стане порта?

Отново го стрелна с поглед.

— Свърши нещо полезно и ми донеси кафе.

— Да, госпожо!

Дороти го гледаше как се отдалечава. Бореше се с несигурността, която наричаше свой дом.

За нейно успокоение Спенсър вдигна телефона при второто позвъняване. Наказа го и той си седеше вкъщи. Беше добре като начало.

— Аз съм добре.

Не последва отговор.

— К'во правиш? — попита Дороти.

— Гледам мача.

— Сам?

— Да, сам! Нали каза „никакви приятели“. Какво правиш, мамо? Проверяваш ли ме?

Всъщност тя правеше точно това. Долови укора в гласа му: *Не ми вярваш!*

— Добре де! Ако някой от приятелите ти иска да дойда у нас да гледа мача с теб, не възразявам.

Пауза.

— Какво става, мамо? Да не се чувстваш виновна за нещо?

— Спенсър Мартин Бретън, няма за какво да се чувствам виновна! Просто показвам гъвкавост. Нещо против?

— Не, абсолютно нищо.

Пауза.

— Благодаря, мамо. Рашид е у Ричи и гледат мача там. Може ли да дойдат и двамата? Няма да правим свинщина. Обещавам. А ако направим, ще почистим.

— Добре, предполагам...

— Благодаря, мамо. Ти си най-добрата!

— В шкафа има соленики и чипс. Има и безалкохолни. В смисъл никаква бира. Ясно?

— Не обичам бира!

Откъде ли знае? — помисли си Дороти и каза:

— Ще си поговорим по въпроса!

— Добре. Може ли да им звънна преди края на почивката?

— Не възразявам.

— Чао.

Момчето затвори, преди Дороти да му отговори. Маккейн седна до нея и ѝ подаде кафе и хотдог.

— Всичко наред ли е?

— Да. Защо?

— Имаш онова изражение на лицето — нещо средно между ярост и разкаяние.

Дороти извърна очи.

— Ти ме накара да се почувствам виновна. Позволих му да викне двама приятели, за да гледат мача заедно. — Сръбна от горещата течност. — Дали постъпих правилно?

— Разбира се! Не че има значение, защото ти пак ще си виновна.

— Прав си. — Дороти се замисли за момент. — Това наистина ме плаши... Спенсър с пистолет... Наистина... наистина съм разтревожена, Мики!

Маккейн остави таблата с храната и прегърна партньорката си.

— Ще го преодолееш, скъпа!

Тя сложи глава на рамото му.

— Мики, всичко навън е толкова грозно. Опитвам да се убедя, че животът не е това, което виждаме. Положението в училищата, дори и в частните, става все по-тежко.

— Дороти, виж само какво имаш! — насърчи я Маккейн. — Виж Маркъс! Момчето се гласи да учи право, и то с пълна стипендия!

— Да, но Спенсър не е Маркъс! Не учи прилежно като него, а да си добър баскетболист не е достатъчно.

— Едно по едно, скъпа.

Сирената обяви края на почивката.

— Какво ще кажеш да не мислим за работа, брак и деца, а да се насладим на играта?

— Мда, затова спортът е толкова полезен за хората. Дори да се преструваме, че залогът е висок, всъщност няма никакво значение.

— Нали? — съгласи се Маккейн.

Противниковият отбор вкара топката в игра и пропусна първия изстрел.

Джулиъс овладя и подаде на гарда, за да изнесе топката. „Пиратите“ заеха позиция. Играеха по-скоро зонова атака, отколкото един на един. Щом Джулиъс получи топката, двама играчи го покриха веднага. Подаде на Би Джи, той се опита да стреля от тройката, но пропусна. Джулиъс овладя в атака и понечи да стреля.

Противниковият център го блъсна с ръка в гърдите. Тялото му отхвърча назад и той удари главата си в дървения под, при което се чу силен и приглушен звук. Тълпата млъкна. Настъпи гробна тишина. Треньорският екип и играчите се насъбраха около непомръдващото тяло на Ван Бийст. За момент времето сякаш спря.

— Боже, какво си мисли тоя? — отрони Маккейн. — Това не е кръчмарски бой все пак.

— А разправят, че баскетболът не е контактен спорт — изкоментира Дороти. — Тъпи деца.

— Тъпи треньори. Треньорът на „Дюкейн“ положително е казал: „Не ме интересува какво ще правите, по дяволите, просто го изкарайте от игра“.

— В такъв случай не е достатъчно да го уволнят, трябва да го арестуват.

— Съгласен съм. — Маккейн се загледа в игрището. — Като че ли си движи пръстите. Джулиъс де!

Дороти се надигна и погледна огромния екран.

— Да, говорят му нещо.

— Значи е в съзнание?

— Да, в съзнание е! Слава богу!

Двама мъже внесоха носилка, но треньорът на „Бостън Ферис“ ги отпрати. Джулиъс се изправи бавно и се олюля.

Тълпата избухна в овации. Двама от треньорите на „Пиратите“ помогнаха на Джулиъс да се задържи на крака. Очевидно нестабилен, той се облегна на единия и започна да се придвижва. Ако Ван Бийст не беше в състояние да изпълнява наказателните удари, щяха да го отстранят за цялата игра.

След около минута, вече без чужда помощ, той се добра до линията за изпълнение на наказателните удари, поклати глава няколко пъти, премигна и се заклати.

Пропусна първия изстрел, но успя с втория.

Дори и в това състояние, докато топката влизаше в кош, докосна само мрежата.

„Невероятно! — помисли си Маккейн. — Такъв талант. Истински божи дар!“

Поради отсъдения изключително тежък фал „Пиратите“ запазиха топката. Веднага поискаха прекъсване и направиха смени.

Публиката избухна в овации, когато отведоха Джулиъс в съблекалните. Маркъс се върна на игрището.

За десетина минути звездата на „Пиратите“ отсъства от терена и „Морските ястреби“ живнаха, намалявайки разликата до един кош. Но тогава — като направо от Холивуд — Джулиъс се появи на рампата, облечен в загоряващия си екип. Със страхотно перчене съблече костюма, хвърли поглед към треньора и застана пред таблото с резултата, за да изчака сирената да обяви присъствието му. Минута покъсно се намираше отново на игрището. В погледа му се четяха устрем и концентрация. Първият му, почти шестметров изстрел от очертанието на терена показва на всички, че очите и ръцете му работят в отличен синхрон. Малко по-навътре овладя в защита. Мина през цялото игрище и заби пореден кош.

Джулиъс беше ядосан.

Джулиъс беше зареден до дупка.

Джулиъс беше несломим.

В края „Пиратите“ поставиха личен рекорд срещу противника, като спечелиха с двайсет и четири точки преднина.

---

[1] НЦК — Национален център по криминалистика. — Б.пр. ↑

4

В очакване Дороти да дойде пред стадиона Маккейн подскочаше, за да предотврати измръзването на краката си. Тя отиде само да поздрави сина си преди разбора на играта. Разпоредителите ги изритаха от сградата и сега трепереха в сковаващия студ на нощта, защото трениорът явно страдаше от сериозен случай на словесна диария. Стояха сред тълпа от доброжелатели, приятели и роднини, включително и фанатиците на средна възраст, които осмисляха съществуването си чрез триумфите на отбора.

Хора без личен живот.

Болезнена депресия налегна Маккейн, но той бързо я отхвърли. Покри лицето си с ръце и изпусна облак топъл дъх над замръзалия си нос.

— Не знам още колко време ще издържа тук, Дороти.

— Ами тръгвай!

— Не и преди ти да си тръгнеш.

— Не аз замръзвам — погледна го тя.

— Той дори не те иска, Дороти!

— Кой казва? — облещи му се тя.

— Аз казвам! Имам достатъчно добра памет, за да твърдя, че децата не обичат, когато майките им са наоколо.

Задната врата се отвори и играчите започнаха да излизат един по един. Радостта настъпи мигновено. Навсякъде се раздаваха прегръдки и целувки. Маркърс приближи до майка си. Без особен финес тя му се нахвърли и го прегърна достатъчно силно, за да му потроши ребрата. Той я удостои с няколко потупвания по гърба и се освободи.

— Хей, Мики! — подхвърли Маркърс, ухилен до уши. — Благодаря, че дойде.

— Направи някои страхотни разигравания тази вечер, Маркърс!

— Да. Добра игра стана.

— Какво ще кажете да го отпразнуваме във „Финали“ с чийзкейк? — попита Дороти.

Маркърс се усмихна сконфузено.

— Всъщност, мамо, с момчетата ще отидем да ударим по няколко питиета.

Очите на Дороти се разшириха.

— Къде?

— Къде ли?

— Да, къде?

— Мамо, аз съм на дващсет и една!

— Знам на колко си. Аз те родих, помниш ли?

— Няма да спорим, мамо!

— Не ме отрязвай!

Маркърс остана неподвижен, но лицето му изглеждаше напрегнато.

— Ще обиколим няколко клуба. Това е всичко! — Той целуна майка си по бузата. — Прибирай се и не ме чакай.

Маркърс изтича при съотборниците си. Момчетата се плеснаха дружелюбно длан о длан. Джулиърс го хвана за главата и пръстите му потънаха в къдравата коса на Маркърс, наподобяваща същински шлем.

Дороти прехапа устни и опита да скрие разочарованието си. Маккейн я прегърна.

— Защо двамата да не отидем във „Финали“?

Тя не отговори.

— Дороти!

— Да, тук съм! Малко съм уморена и трябва да се оправям със Спенър. Ще се прибирам. — Тя се извърна настрана. — Благодаря все пак!

— Дороти, не ми откъсвай главата, но си мисля... защо всъщност не ме оставиш аз да поговоря със Спенър? Това е само предложение. Помисли за момент, преди да откажеш.

Тя обмисли идеята.

— Добре!

— Добре ли? — Маккейн остана гръмнат от отговора.

— Мики, в момента не съм в добро състояние. Имам достатъчно акъл в главата си, за да го знам.

— Добре. — Маккейн извади никотинова дъвка и я метна в устата си. — Значи ще се срещнем у вас.

— Благодаря, Мик! Ти си добър приятел!

Наведе се и го целуна по главата. С два-три сантиметра по-висока от него, тя тежеше поне десет килограма повече. В някой от „добрите“ си дни Дороти го побеждаваше на „канадска борба“. Беше силна, умна и безстрашна. Мигновено всяваше респект у всички — от най-големия тарикат до най-закоравелия престъпник. Всички я слушаха... освен собствените ѝ деца, разбира се!

Не че Спенсър проявяваше грубост или неуважение. Не го прекъсваше и нито веднъж не откъсна очи от него — коронният номер на Мики младши. Кимаше адекватно и изглеждаше сериозен. И въпреки всичко Маккейн разбираше, че посланието му остава неразбрано. Спенсър носеше оръжие, защото бе почувствал опасност, независимо от пределно ясната статистика. Имаше много по-голяма вероятност детето да простреля себе си или невинен свидетел, отколкото да го гръмне тарикат, заврял пистолет в лицето му.

— Трябва да си сигурен какво правиш, Спенс! — натърти Маккейн. — Иначе замръзваш и насилникът вече има оръжие, което може да използва срещу теб.

Кимане.

— Никога няма да си простиш, ако убиеш някого по погрешка. Никога няма да успееш да го преодолееш — ако отнемеш нечий живот, дори да е оправдано. Не искаш да тежи на съвестта ти, нали? Просто не си струва рискът.

Мълчание.

Седяха край масата в трапезарията. Малкото коледно дръвче на Бретънови беше забито в ъгъла на скромната всекидневна и внасяше частица блясък към иначе сериозния разговор.

Дороти направи безкофеиново кафе. Маккейн почти си го беше изпил, а момчето продължаваше да лигави кутийката с кола. Дороти се заключи в спалнята, но най-вероятно седеше с ухо, залепено на вратата.

Най-накрая момчето проговори с мек, монотонен глас:

— Ти всъщност си убивал хора, Мики.

Маккейн се поколеба и кимна.

— Два пъти. И първият не направи по-лесен втория.

Спенсър кимна.

— И ти беше тежко, нали?

— Трудно е да се опише. Направо непоносимо.

— Но ставаш всяка сутрин и отиваш на работа с пистолет в кобура, знаейки, че може да се случи отново. Защо?

— Защо?! — Маккейн се подсмихна. — Това е част от работата ми, Спенсър. Аз съм полицейски служител. Задължен съм да нося пистолет. Всъщност за мен е безразлично дали нося пистолет, или не. Имам предвид моята работа. Виж, за униформения полицаи... работата е друга. Той трябва да носи оръжие.

— Защо?

— Защото униформените попадат в много опасни ситуации. Без оръжие... Уф! Би било много лошо и преди да кажеш нещо, знам какво си мислиш. Не твърдя, че държавните училища са песен, Спенс. Разбирам ти положението, но трябва да поемеш риска. А рискът е много по-голям, ако носиш пистолет, отколкото иначе!

— Да, кажи го на Франки Гошъд и на Дерек Трик. Само че надали ще те чуят от два метра под земята.

— Твои приятели?

— Дерек повече, отколкото франки, но няма значение. Не бяха направили нищо. Просто се мотаели и си гледали работата. Покрай тях минал някакъв нещастник, сипел обиди и размахвал автоматичен. Какво се случва после? И двамата са мъртви! Ако носеха патлак, може би щяха да имат шанс да се защитят.

— Или може би не!

— Поне щяха да си отидат като мъже, а не да ги пръснат, все едно са бонус точки във видеоигра.

— А защо не да гръмнат дете или някой невинен, преди самите те да бъдат застреляни. — Маккейн се повдигна в стола. — Работата е там, Спенс, че колкото и да се опитваш да му придадеш разумно обяснение, това си е незаконно. И не само излагаш себе си на риск, а излагаш също и майка си.

Момчето погледна към тавана. Звънът на телефона го спаси от необходимостта да отговори.

Спенсър повдигна вежди, лицето му придоби озадачен вид.

— Някой от твоите приятели ли е? — попита Маккейн.

— Не, аз си имам мобилен.

Тийнейджърът бавно стана от стола и вдигна слушалката.

— Да. — Уморените му очи изведнъж се уголемиха. — Какво става? Добре ли си, братле?

Маккейн дочу от телефона сирени, а мъжки глас крещеше: „Викни мама веднага!“. Грабна телефона от Спенсър.

— Маркърс, Мики е! Какво става?

— Не е добре, Мик!

— Какво стана? Добре ли си?

— Да, добре съм, но работата не е добре! Някой стреля в заведението...

— О, боже!

— Всички крещат и плачат! Навсякъде има кръв! Ченгетата запечатаха изходите!

— Къде си, Маркърс? — Сърцето на Маккейн препускаше в галоп.

— В един клуб в центъра на Бостън.

— Къде в центъра на Бостън?

— В „Лендстоун“.

— В „Авалон“?

— Не, в някакъв нов... някакъв дух... чакай малко... да, казва се „Духът на фараона“. На няколко пресечки от „Авалон“.

— Взимам майка ти и идваме веднага. Закълни се, че няма какво да криеш. Ти си добре, нали?

— Да, цял съм, но нещата са много зле! Джулиърс е мъртъв!

5

Мрачното небе, лошата видимост и заледените пътища правеха пътуването бавно и опасно. Единственият положителен фактор бе липсата на движение по това време. Маккейн шофираше, защото Дороти не беше в състояние да застане зад волана. Дори и в сигурните му ръце, колата поднасяше и се пързеляше по преките улички, временните алеи и обходните маршрути. Благодарение на „Голямата копка“, по-популярна като „Голямата работа“, центърът на Бостън представляваше голям шибан обходен маршрут. Минаха десетилетия, в проекта все още се наливаха десетки милиони долари свръх бюджета, но въпреки всичко часът пик си оставаше. Абсолютен хаос.

Влязоха в експлоатация няколко основни артерии, но проектантите бяха пропуснали факта, че градът и околностите му се разрастват с по-големи темпове, отколкото успяваха да се справят. Брилянтно. Някой ставаше все по-богат...

Партньорката му от цели осем години седеше на мястото до него, гризеше си десния палец, стискаше уста и не мръдваше.

Беше навлечена с палто, шал и ръкавици. По челото ѝ се стичаха малки вадички пот заради жегата в колата.

Маккейн си помисли да подхване разговор, но се отказа. Какво да каже? Понеже нищо не ангажираше съзнанието му, той се замисли за това, какво ги очаква.

Маркъс описа доста неясно детайлите. Стрелба, последвана от шумна неразбория. Някакво момиче, танцувало не с когото трябва, но в това имаше подтекст. Играчи от отбора на „Ястребите“ разменили любезности с „Пиратите“. Да не би те са стреляли по Джулиъс? Или Ван Бийст е попаднал под кръстосан огън? В случая физиката му е работила срещу него. Доколкото Маркъс знаеше, Джулиъс беше единствена жертва, но имаше ли и други пострадали?

— Чудя се кой ли е поел случая? — обади се Дороти.

От внезапния звук на гласа ѝ Маккейн подскочи.

— Стреснах ли те? Съжалявам.

— Не, но съм малко отнесен. И аз си мислех същото. Най-вероятно Уайлд и Гомес.

— Най-вероятно.

— Те са добри.

— Да, добри са. — Тя помълча малко. — Не е в района им.

— Дори не си го и помисляй, Дороти. Ти си твърде близо до случая, за да го вземеш.

— Не е моят син, Мики, но имам личен мотив. Познавам Елън ван Бийст. Не толкова добре, ала все пак по-добре от тях.

— Това може да се обърне срещу теб.

Тя като че ли не го слушаше.

— Мислиш ли, че е нещо лично? Срещу Джулиъс?

— Кой знае?

— Изглежда странно само той да е жертвата.

— Маркът не съобщи всички подробности. Не е изключено да има още убити.

— Боже, дано няма.

Маккейн взе твърде бързо поредния завой и колата поднесе на леда.

— О! Съжалявам!

Дороти изключи парното.

— Не знам, Майкъл. Все се надявах, че с порастването на децата ще стане по-лесно да съм родител. Ама май по-бързо ще цъфнат нальмите, отколкото да се сбъднат очакванията ми.

— Какво?

— Няма значение.

Колата утихна. Чуваше се единствено притокът на горещ въздух от двигателя на „Хонда“-та.

„Духът на фараона“ се намираше на Лендсуон авеню, на пресечка от зелените ограждения на Фенуей Парк, недалеч от физкултурния салон на Голд — доста широка за Бостън улица. Ограждаха я стари индустриални сгради и складове, някои превърнати в клубове и барове. Маккейн не успя да се приближи до адреса. Мястото гъмжеше от патрулни коли, линейки и подвижни лаборатории. Белите светлини надделяваха над коледните украси. Зад кордона се стичаха цивилни зяпачи, потриваха ръце и подскачаха,

готови на всичко, дори да замръзнат, само и само да видят чуждата агония.

Маккейн паркира и двамата се запровираха към мястото на събитието. С приближаването им двама униформени полицаи се опитаха да ги отблъснат. По-ниският — млад, червенокос ирландец на име Грейди — примигна няколко пъти, докато разпознае Дороти. Дори и под пластове вълна нямаше как да не се забележи физиката ѝ.

— Съжалявам, детектив Бретън. Не ви познах. — Отдръпна се и я пусна да мине. — Къде е колата ви?

Южняшки акцент. Звучеше като „Дей кулътъ ви?“.

Забеляза Маккейн и погледът му отново стана официален.

Маккейн се зачуди: „На какво приличам, ако не на ченге?“. Показа значката си.

— Наложих се да паркираме на една пресечка оттук. Кога дойде сигналът?

— Преди около четирийсет минути — отговори Грейди, подскачайки от студ. — Време е някой от пожарната да затвори тези дупки. Само проблеми създават.

— Тогава ще се появят другаде. — Дороти продължи напред. — Отивам да намеря Маркъс.

Маккейн я последва.

Клубът се помещаваше в някогашен склад. Тухлите отвън бяха боядисани в матово черно. Влизаше се през малка метална врата, която лишаваше заведението от изход в случай на пожар. Щом Маккейн влезе, право в лицето го блъсна миризма на прясна кръв и барут. Цареше пълен хаос. Полицаяте отчаяно се опитваха да успокоят ужасените свидетели, а медицинските лица си проправяха път към ранените. Млад чернокож мъж лежеше на пода по лице, с оковани в белезници ръце зад гърба. Четирима униформени полицаи го охраняваха, защото беше огромен.

Дороти огледа помещението бързо, опитвайки се да види Маркъс, но поради твърде голямата тълпа и оскъдното осветление се оказа трудно. Лилавите светлини, рефлектиращи в боядисаните в черно стени, придаваха на интериора страховит и загадъчен вид. Някакво отражение от огледалата зад източния бар създаваше по-скоро

атмосфера и с нищо не допринасяше за видимостта. Хората се блъскаха между обърнати маси и столове. Две четириметрови изкуствени коледни дръвчета ограждаха мястото за групата. Мигащи светлинки „Тиволи“ добавяха сюрреализъм към картината. Нападалата украса от дръвчетата се валяше по дансинга. Лекарите, освободили малко пространство, даваха първа помощ на пострадалите. Над долното ниво мецанинът опасваше заведението в кръг. Баровете на полуетажа се обслужваха от друг персонал. Вместо бар столове и големи кресла се виждаха плюшено-кадифени дивани и сепарета. Мястото представляваше поле на засилена изследователска дейност. Дори от разстояние Маккейн забеляза махащата ръка. Размени поглед с партньорката си. Очите на Дороти се напълниха със сълзи.

— Не знам дали съм готова за това. Качи се, а аз ще се опитам да намеря Маркъс.

— Добра идея.

Маккейн я стисна леко за рамото и се отправи към стълбището. Жълти полицейски ленти ограждаха асансьора. Приближавайки към мястото на събитието, всичко в стомаха му се разбърка. Хотдогът, който изяде по време на мача, се надигна в гърлото му. За какво беше всичко това? Проправи си път през тълпата, за да вижда по-добре. Преглъщаше често, та да спре гаденето.

Преди три часа това момче изигра мача на живота си. Красивото лице на Джулиъс ван Бийст сега бе въсърно и безжизнено. Очите му — изгубили блясъка си, а от отворената му уста се стичаха тънки струйки кръв по лявата буза. Хлапето бе простреляно в главата, дясната ръка и дясното рамо.

Маккейн усети потупване по гърба. Подскочи и се олюля. Кори Уайлд държеше плик с улики.

Уайлд — някъде към трийсет и пет, оплешивяващ — изглеждаше странно асиметричен, понеже едно жълто и едно кафяво око украсяваха иначе безинтересното му лице.

— Какво правиш, Мики?

— Съпровождам партньора си. Синът ѝ е тук. Той я повика.

— Стига бе! Как се казва?

— Маркъс Бретън, гард на „Бостън Ферис“.

Уайлд поклати глава.

— Бях доста зает горе.

— Какво стана? — поинтересува се Маккейн.

Уайлд хвърли поглед към тялото.

— Хванахме стрелеца. На долния етаж е, окован в белезници.

— Видях го. Какво е разпалило искрата?

— Спор около мача. — Уайлд потърка нос в рамото си, защото ръцете му бяха в гумени ръкавици. — Гледа ли мача?

— Бяхме с Дороти.

— Някой свалил Джулиъс на игрището, вярно ли е?

— Да, един тип го фаулира жестоко. Той ли е стрелецът?

— Не знам дали е бил лично той, щото не съм гледал срещата. Отборите, изглежда, са преместили кавгата във от игрището. Разменили са си много подмятания и обиди. Джулиъс се разшавал с някаква девойка и започнала свада. Охраната ги разделила. Нападателят си тръгнали и всичко отново станало чудесно и спокойно... тра-ла-ла... После заподозреният се върнал и „бам“! Започнали да летят куршуми.

— Върнал се е да търси Джулиъс ли?

— Явно, особено ако се съди как е паднал. Ела. — Уайлд заведе Маккейн до тялото. Наведе се и бръкна с кутре в удължена огнестрелна рана в рамото на Джулиъс. — Ето, траекторията е в посока нагоре. Който се е опитвал да уцели голямото момче в главата, е трябвало да стреля нагоре. Тъгълът обаче е твърде остър. — Извади пръста си. — Искаш ли да видиш?

— Ще ти се доверя.

— Куршумите би трябвало да са дошли отдолу и да са изстреляни нагоре, но не такава картина ни описват свидетелите.

Маккейн се наведе и помириса раната. Липсваше силната миризма на барута, характерна при изстрели от далечно разстояние.

— Джулиъс ли е единствената жертва?

— Засега да. Лекарите отведоха неколцина в доста сериозно състояние, но говореха на носилките, а това е добър знак.

Маккейн кимна.

— Кое съкровище е застреляло Джулиъс?

— Баскетболист. Делвекио. Прави се на голям тежкар. Не казва нищо освен... сещаш се какво.

— „Нищо не съм направил!“

— Какво друго? — кимна Уайлд. — При започването на стрелбата настанала масова паника. Задникът твърди, че просто бил там, а „някой друг е стрелял“. Набедили са го само защото е от „Дюкейн“. — Уайлд сбръчка вежди. — Претърсихме го, но не открихме оръжие.

— Намерихте ли го някъде другаде?

— Хей, ти си детективът. Да, но възникна нов проблем. Намерихме оръжия. В множествено число. Много оръжия. — Поклати глава. — Сякаш всеки идиот тук е бил въоръжен. Човече, това ще ни отнеме адски много време. Нещата положително ще се улеснят, ако някой си признае.

Маккейн кимна. Знаеше каква е процедурата. Детективите щяха да прегледат конфискуваните оръжия и да се опитат да определят собственика на всяко. Въз основа на идентификационните номера на оръжията — ако не са пренабити или обгорени с киселина — сравнявайки ги с номерата в щатските регистри и отпечатъците. За съжаление много трудно се свалят отпечатъците от оръжие, с което е стреляно, защото по време на стрелбата ръцете треперят, хлъзгат се и всичко се размазва. И все пак на балистиците предстоеше да изпразнят всяко от конфискуваните огнестрелни оръжия в желатинови блокове, с цел да определят качествените им показатели. В най-добрия случай един от показателите щеше да съвпадне с параметрите на фаталния изстрел. Много бавна и пипкава работа.

— Искаш ли да ти помогна?

— Би било добре. — Уайлд вдигна плика с уликите. — Ще занеса тези куршуми в лабораторията веднага щом онези от съдебната медицина свършат. Гомес намери гилзи на долния етаж. Смятаме, че тарикатът е стрелял оттам. Тъгълът изглежда добър, но специалистите ще ни дадат по-точни данни. Къде е хлапето на Дороти?

— С другите свидетели.

— Ще говоря с него.

— Защо не оставиш на мен, Кори?

Уайлд го погледна.

— Мики, ти си твърде свързан със случая.

— Да, но аз ще съумея да извлека повече информация от теб.

Уайлд подсмръкна и обмисли предложението.

— Не и ако Дороти е наоколо.

Беше прав, но как, по дяволите, да отдели лъвицата от малкото й зверче?

— Имам идея, Уайлд! Занеси куршумите в балистичния отдел, а после подремни малко. Дороти ще изчака медиците и на сутринта ще те запознае с развитието на случая.

— Влиза в разрез с правилата, Мики. Тя на какво разчита?

— Познава майката на убития — Елън ван Бийст.

Уайлд се позамисли по въпроса.

— Значи според теб тя определено настоява да се включи в случая.

— Само правя предложение за партньора си.

— А ти?

— Ние сме екип. Ето каква е сделката. Ще ти помогна със сортирането на оръжията. Колкото по-бързо занесем гилзите на балистиците, толкова по-бързо ще получим информация за оръжието, с което се е стреляло. Така търсенето ще се ограничи. А междувременно опитай да дремнеш малко. На нищо не приличаш.

Уайлд се намръщи.

— Добре. Прати ми я тук горе.

— Може да не се справиш както трябва — напомни му Маккейн.

— Дороти има усет за възстановка на престъпленията.

— Е, все пак се нуждаем от нещо. Човече, хаосът е пълен. — Уайлд поклати глава. — Значи някой от вас двамата ще ме уведоми за заключенията на съдебните медици.

— Разчитай!

Маккейн се загледа в безжизненото тяло на Джулиъс ван Бийст. Сякаш му трябваше доктор, да му каже, че бедното копеле е убито.

6

Дороти Бретън беше едра жена, но на Маккейн му отне десет минути да я открие. Из тълпата шареха много по-снажни типове — гигантите от колежанския баскетбол. Извисяващи се над неговата Дороти, създаваха впечатлението, че е със среден ръст. И все пак присъствието ѝ се забелязваше. Гласът ѝ привлече Маккейн.

Седеше на бара с длан върху ръката на Маркъс. Жестът целеше да отпусне младежа, но той си оставаше неспокоен. Лицето му издаваше болка.

— Пак ти повтарям — крещеше ѝ той, — не си спомням нищо, мамо! Защо продължаваш отново и отново да ме питаш едно и също?

— Защото всеки път си спомняш повече, отколкото си мислиш.

Маккейн си проправи път през тълпата и седна до партньорката си.

— Необходима си горе — каза той на Дороти. Тя го погледна озадачено. — Обещах на Уайлд да си там, когато дойдат съдебните медици. Още не са взели отпечатъци от ръцете.

— Откри ли остатъци от барут?

— Нищо не успях да видя при това шибано осветление, но не усетих и да мирише. Все пак е редно да го допуснем и да проверим. Ако тези мошеници, адвокатите, пледират за самозащита, а не сме проверили ръцете му за барут, ще изглеждаме пълни задници.

— Намери ли изпразнено оръжие около него?

— Не, но на мястото имаше няколко гилзи. Дори да са стари, трябва да проверим.

— Значи има вероятност Ван Бийст да е отвърнал на огъня или да е стрелял пръв.

— Възможно е! — Маккейн повдигна рамене. — Както и да е. Уайлд отиде да занесе амунициите в „Балистика“-та. Куршумите на лошите момчета изглеждат трийсет и втори калибър.

— Колко са те?

— Четири, мисля.

— Има ли други жертви в района освен Джулиъс?

— Аз поне не знам — отвърна Маккейн.

— Значи някой е изпразнил пълнител в него?

— Възникнал е конфликт между Джулиъс и един от играчите на „Дюкейн“. Нападателят си тръгнал и по-късно се върнал, готов за битка. Не знаем кой е стрелял първи и дали Джулиъс изобщо е стрелял. Затова по-добре да отидем горе и да свалим отпечатъци, преди медиците да дойдат.

— Защо не ги взе ти? — попита Дороти. — Аз съм заета.

— Обясних на Уайлд, че имаш усет към разследване на престъпления. Той каза да те изпратя горе да поогледаш.

— Имам усет за простотии. Някой се опитва да се отърве от мен.

Маккейн мълчеше. Дороти се намръщи, стана и отдалечавайки се, погледна през рамо сина си.

— Ще се справям с теб по-късно.

— По дяволите! — изруга Маркъс, след като тя се скри от погледа му. — Какво иска от мен? Нищо не видях!

Маккейн сложи ръка върху рамото на младежа.

— Майчински притеснения!

— Мамка му! И аз съм притеснен! — изкрещя хлапето. — Щях да помогна, ако можех, но щом започна стрелбата, се хвърлих на пода като всички останали. — Маркъс сви очи. В тях се четеше досада. — Може ли да си вървя вече?

— Дай ми пет минути.

Момчето извърна очи.

— Хайде, Маркъс! Направи го за мен! — Маккейн се изправи. — Да се поразходим. Малко свеж въздух ще ти дойде добре.

Маркъс не отговори. Скочи рязко на крака и си взе якето.

— Съгласен съм на всичко, само да се махна оттук.

Помощник-медицинският експерт изглеждаше като дете, макар че за Дороти всеки под петдесет беше дете. Е, тази наистина приличаше на бебе. Имаше свежо и бяло лице, големи сини кръгли очи и кльоцаво тяло, а крехките й ръце бяха покрити с гумени ръкавици. Носеше скъпо палто — вероятно кашмирено, в най-лошия случай

добра имитация. Очевидно беше девственица — придобиеш ли опит да преценяваш знаците на човешкото тяло, го разбираш.

Дороти се приближи и се представи: детектив Бретън от бостънския отдел „Убийства“. Младото момиче също се представи: Тифани Артълс. На табелката с името ѝ пишеше „доктор“, но тя не използва титлата. Сякаш се засрами. Или искаше да звучи покровителствено. Това само вбеси Дороти още повече. Ако си шибан доктор с шибана диплома, използвай си шибаната титла. Никой не я застрашава, по дяволите!

Глупави хора! И все пак Тифани Артълс имаше диплома от „Харвард“. Още едно доказателство, че колкото и либерален да е, градът не даваше и пет пари за смъртта на черно момче. В противен случай нямаше да пратят някакво кашмирено палто с мляко по устата.

Погледни я! Трепереше, докато отваряше докторската си чанта. Дороти я наблюдаваше втренчено, което ни най-малко не ѝ помагаше. Дороти съзнаваше, че не постъпва особено честно, но откровено казано, изобщо не ѝ пукаше.

— Специалистите по стрелба бяха ли тук? — попита Артълс.

Тих, гъделичкащ глас. Кестенявата ѝ коса блестеше. Дороти положи огромни усилия, за да не я изимитира.

— Не, не мисля. Не че някой ми казва каквото и да е.

— Добре. — Гласът на Артълс стана още по-писклив. — Само се интересувам дали мога да местя тялото, или...

— Лекарите са му правили сърдечен масаж — отсече Дороти. — Ризата му е разкопчана и има следи от охлузвания по гърдите. Очевидно са опитали да го върнат към живота. Явно са го преместили, защото следите от кръв не съвпадат с положението на тялото. Виж тук... всичката кръв е по масата. Според мен е паднал напред и после спасителният екип го е обърнал. Знам, че фотографът е бил тук и си е тръгнал. Затова прави каквото трябва.

Доктор Тифани се взираше в безжизненото тяло на Джулиъс. Устните ѝ трепереха.

— Съжалявам. Сигурно изглежда глупаво, но не очаквах да разпозная жертвата.

— Не ви ли предупредиха кой е?

— Не. Съобщиха за стрелба в „Духът на фараона“ и че има жертва. — Погледна Дороти. — Гледах го преди седмица. Водих по-

малката си сестра на мача. Каква загуба!

Тя се наведе.

— Добре. — Говореше на себе си. — Да видим какво има тук.

Дороти коленичи до младата жена. Артълс обгърна главата на Джулиъс и я премести, за да изследва раните в областта на слепоочието.

— Две ожулни рани. Сливат се, но елипсите им ги разграничават. Дясната е малко по-дълбока. По моя преценка обаче нито едната, нито другата са причина за смъртта. Има слабо кървене, но не артериално.

Повдигна отпуснатата ръка на Джулиъс.

— Още не се е вкочанил. Няма начин да настъпи толкова скоро... Кога се обадиха, детектив?

— Преди около час. Или малко повече.

— Значи часът на смъртта не е под въпрос? — Артълс прегледа ръката. — Тук виждам две прострелни рани. И двата куршума са излезли. Изстрелите не са от близка дистанция. Бих казала, между седемнайсет метра, съдейки по вида на раната. За да го уцели в главата, стрелецът е бил опитен или е имал късмет, или и двете. Във всеки случай е разполагал с добра видимост. Няма други жертви, нали?

— Не.

— По размера на дупките... струва ми се... трийсет и втори калибър. Нещо такова.

— Най-вероятно сте права. Току-що детектив Уайлд отнесе амунициите в отдел „Балистика“. Намерихме няколко гилзи долу. — Дороти се изправи и посочи. — Ето там. В левия край на дансинга. Значи говорим за ъгъл от около четирийсет и пет градуса.

— Ще измеря ъгъла на разстоянието между входа и изхода на раната, за да видим дали сте на прав път. Този изстрел — тя показва раната на Дороти — е разкъсал мускула и нямам чист тунел за работа. Долният е влязъл и излязъл. — Смъкна ръката, за да се види раната на рамото. — Куршумът, изглежда, е влязъл под мишницата, минал е зад лопатката и... — повдигна с усилие тялото на Джулиъс, колкото да надникне под него. — О... излязъл е отгук, през задната част на врата. Най-вероятно е засегнал сънната артерия. Няма голям оток, защото кръвта се е стекла надолу заради гравитацията...

Тифани Артълс се спря.

— Знаете какво е оток, нали?

Най-накрая Дороти я дари с усмивка.

— Продължавай, мила. Справяш се чудесно.

— Това е вторият ми работен ден, детектив Бретън — усмихна се широко Тифани. — Ако шефовете знаеха, че жертвата е известен човек, щяха да пратят старши експерт, гарантирам ви.

— На кого му пука? Нали става въпрос за поредното убито чернокожо момче.

— Нямах предвид това, детектив. Бял или черен, в случая е лесно да се определи причината за смъртта. Излишно е да будят шефа. Освен ако става въпрос за някой известен... някой, който да привлече медийното внимание.

Тя стана и свали ръкавиците.

— Не съм в състояние да определя със сигурност кой изстрел е фаталният. Не и преди да го отворят.

— Кога мислиш, че ще го направят?

— Най-вероятно скоро, и то заради това кой е... беше. Да речем, до два-три часа. Ще се постараят да изложат фактите от аутопсията скоро, защото вестниците ще настояват за информация. — Даде визитката си на Дороти. — Едва ли ще го режа аз. По-скоро не, но ми се обадете, ако искате.

— Благодаря, докторе.

Тифани се усмихна слабо.

— Значи ще предам на момчетата в колата да го карат към моргата, освен ако не смятате да го огледате за юристите.

— Техниците и аз проверихме каквото ни трябваше, фотографът направи снимки на трупа. — Дороти се изправи и капачките на коленете ѝ изпукаха. — Да оставим бедното момче да почива на спокойствие.

Маккейн преведе Маркъс през клуба и двамата излязоха навън. С всяко вдишване острият въздух прогаряше дробовете и гърлото на Маккейн.

Мигащите светлини от лампите на колите за спешна помощ, замъглените улични лампи, бурканите на патрулките и натрапчивото присветване на камерите танцуваха по мастиленосиньото небе.

Маккейн едва измина няколко крачки и завряха в лицето му микрофон. Беше онзи тип Хъдсън — нощният търтей на една от местните станции.

— Дерек Хъдсън, детектив. Ще ни кажете ли какво става вътре?

Маккейн съжали хиляди пъти, задето остави значката си, забодена на палтото.

— Всъщност, не! — Свали периферията на шапката над ушите си и огледа района за празна патрулка, без да изпуска ръката на Маркъс.

Щом Маккейн подмина Хъдсън, през тълпата си проби път млада жена и излезе най-отпред. Маккейн не я позна. Беше се навлякла от главата до петите и трябваше да смъкне шала си под устата, за да може да говори.

— Лиз Мантел, Си Ен Ен. Видяхме да изнасят на носилки много жертви след стрелбата. Какво е довело до престрелката, детектив?

Зъбите ѝ тракаха, докато задаваше въпроса. Маккейн бе навън само от минута, а краката му вече се вледениха. И това е при забележителното отсъствие на ветровете от Бек Бей. Дори на мъждивата светлина се виждаше колко червен е носът на репортерката. На Маккейн му стана криво, че жената трябва да стои и да мръзне на минусовата температура. Е, не чак толкова криво.

— Без коментар!

Тя продължи да върви редом с тях.

— Значи определено е имало масова престрелка?

— Нищо не е потвърдено.

— А членовете на баскетболния отбор на „Бостън Ферис“? Намесени ли са?

— Вие ми отговорете!

Журналистката забеляза Маркърс и се усмихна чаровно.

— Вие от „Бостън Ферис“ ли сте?

— Познахте наполовина. Той е само от Бостън. Извинете ни.

Най-сетне Маккейн видя празна кола. Побутна Маркърс натам и показа значката си. Помоли униформения полицаи вътре да ползва задната седалка. Лиз Мантел ги следваше неотлъчно, а операторът заснемаше храбрия й опит да се добере до голямата история.

— От отбора ли сте?

Маккейн не остави Маркърс да отговори. Отвори задната врата на патрулката, наведе главата на момчето и го тикна вътре.

— Той заподозрян ли е, детектив?

Маккейн се вмъкна мълчаливо до Маркърс.

— Току-що потегли кола на моргата — не се предаваше Мантел. — Колко са смъртните случаи?

Маккейн се усмихна и затръшна вратата, почти отнасяйки пръстите на репортерката. В колата беше тъмно и студено като в крипта. Той се пресегна през седалката и включи запалването. От вентилационната система се разля топъл въздух. След около минута се затопли.

Маккейн се обърна към Маркърс, заврял лице във велурените си ръкавици. Най-накрая момчето погледна нагоре.

— Ще ти кажа каквото казах и на мама! Нищо! Щото нищо не видях!

— Не беше ли с Джулиърс?

— Не, не бях с Джулиърс! Той беше на горния етаж. Някаква обувна компания конгломерат му лижеше задника.

— Не е ли в разрез с правилата на НКАА?

— Не и ако той не вземе нищо.

— Дали сам си плащаше питиетата?

Маркърс се намръщи.

— Това не е основната грижа на борда.

— Но ако някой го беше издал, Маркърс, той щеше да има проблеми, нали?

— Да, предполагам. Но кой би го издал?

— Някой от противника.

— Никой противник не би издал Джулиъс, задето е грабнал няколко безплатни питиета. Не така ще се отървеш от някого. Това е начинът на шубетата.

— Значи е по-добре да го убият?

Маркълс потри слепоочието си.

— Не, разбира се, ужасно е! Това е... Драйфа ми се. Играя баскетбол, за да не ми се налага да се забърквам с бандити. Върша си работата, а те ме оставят на мира. Уважават играта ми, човече. Трудих се здраво, за да уважават играта ми! Не мога да повярвам... Мик, искам да си отида вкъщи. Моля те, пусни ме да си ходя. Трябва да поспя.

— Направи ми една услуга. Разкажи ми твоята версия за случилото се.

Маркълс се прозя дълго и уморено.

— Седях си до дансинга. Нали знаеш, просто си киснех. Говорех с няк'ва мацка.

— От „Дюкейн“ ли беше?

— Не, от местните. Учи, мисля в Бостънския университет. Джулиъс също си лафеше с мадамите. Не познавам всички момичета, които му се лепяха. А те бяха много, толкова мога да ти кажа. Папи се вбеси, но не заради вниманието на момичетата. Имаше си друга причина: Джулиъс унижи „Дюкейн“ — върна се, след като го събориха. Той и Папи си размениха любезности.

— Кой е Папи?

— Папи е Патрик Делвекио. Нападателят на „Ястребите“.

— Той ли събори Джулиъс на игрището?

— Не, събори го Мустафа Дюран. Той е резерва. Известен е като разрушителя, заради грубата му игра. Хей, не е кой знае какво. Това му е работата. Но случката на последния мач премина всякакви граници.

— Какво правеше той, когато Джулиъс и Папи се спречкаха?

— Мустафа не беше в клуба. Знаеше какво ще се случи, ако си покаже лицето.

Маккейн се сдържа да извади тефтерчето си.

— Какво щеше да се случи?

— Човече, няма начин да направиш нещо такова на игрището, без да повлече последствия.

— Какви последствия?

Маркърс се намръщи.

— Айде де, Мики! Знаеш как е! Не се ли защитаващ, ще те затрият. Гадовете ще ти правят всякакви мизерии, защото ще си мислят, че ще им се размине.

— За какви последствия говорим?

— Не патлак, ако това си мислиш. Говоря ти за разплата на игрището. Удрям му едно рамо, когато реферите не гледат. А дори и да гледат, след такъв фал... хей, никой няма да си отвори устата.

— Но ние не говорим за терена, Маркърс! Говорим за тук. Какво според теб щеше да направи Джулиърс, ако Мустафа се беше появил?

— Ама той не се появи, така че си остава загадка.

— Кой започна боя, Маркърс?

— Нямаше бой. — Младежът погледна нагоре. — Само няколко реплики.

— Какви реплики?

— Джулиърс рърсеше глупости и Папи му отвъррщаше. Но ние бяхме много повече от тях. Нещата малко се нажежиха. Имаше някакво бутане, струва ми се, но това беше всичко. „Дюкейн“ си тръргнаха. После Джулиърс взе две момичета със себе си и се качиха горе. Тогава го видях за последен път.

— Какво е правил, след като ги е взел горе със себе си?

Маркърс погледна озадачено.

— Питаш ме дали ги е оправил в клуба? Това не мога да ти кажа. Доколкото знам, те бяха просто за украшение, за да изглежда по-добре пред съдружниците.

Маккейн извади тефтерчето си.

— Знаеш ли имената на момичетата?

Маркърс се замисли за момент.

— Не, не мисля.

Маккейн почака.

— Сякаш дочух някой да нарича едната Спринг. Бяха високи, момичетата де. Едната горе-долу моя ръст. Нищо чудно да са баскетболистки, но не са от „Бостърн Ферис“. Тях ги познавам всичките.

— Кой друг се качи горе с Джулиърс?

— Никой, когото да познавам.

— Някой бодигард?

— Не, не и бодигард. Кой би се заял с Джулиъс?

— Не се ли притесняваше от превъзбудените фенове?

— Джулиъс не беше чак толкова голям. Определено се беше запътил към НБА, а титлата на финалната четворка щеше да му дойде в голям плюс. Наистина се бореше за титла, преди да се обяви за свободен агент. — Маркъс поклати глава. — Мамка му! Каква загуба! Нямам представа какво е правил Джулиъс, но Папи се върна с няколко от неговите престъпни приятелчета.

— Колко време мина между излизането и връщането на Папи?

Маркъс въздъхна.

— Около половин час, а може би и малко повече. Не гледах часовника. Щом Папи се върна, всички разбраха, че ще стане много напечено. Излизах от кенефа, когато го видях, и вече си мислех да се ориентирам към изхода. Тогава започна стрелбата. Хвърлих се на пода. Не видях пистолета. Дори не мога да кажа дали Папи е стрелял. Просто чух пукота и се гмурнах, за да си осигуря прикритие.

— Значи причината Папи и Джулиъс да се спречат не е била момиче?

— Не. Беше играта, човече! Винаги е играта! „Ти излъга!“, „Ти ме задържа!“, „Ти ме блъсна!“, „Ти ме удари!“ и тем подобни... Нямаше нищо общо с никакво момиче.

— Да не би Джулиъс да е заговорил момиче, което не бива да закача?

— Не, не го виждам така. Той имаше избор. Която и да е, когато и да е.

— Някои мъже изпитват тръпка да го слагат на чужди жени.

— Не, не и Джулиъс. Единствената му страст беше баскетът. С мацките си уплътняваше времето, когато не играеше. Не би се спречкал с някой тип заради момиче.

— Тогава защо тръгна този слух?

— Откъде да знам? Ако трябва да налучквам, бих обвинил „Дюкейн“. Нещо, което да оправдае действията им. Всички разправят, че Папи и приятелите му са го застреляли. Просто са го покосили.

— Но ти не видя нищо?

— Това не означава, че нещата не са протекли така. — Маркъс погледна Маккейн. — Кой друг би го застрелял?

— Значи ми казваш, че Ван Бийст не е вбесил никой друг освен „Дюкейн“?

— Не, Джулиъс вбесяваше много хора. И аз не го харесвах, но не се сещам за човек, който да го мрази толкова много, че да го убие.

— Може би трябва да се замислиш по-сериозно!

— Може би имам нужда от сън — отвърна Маркълс. — Ако се наспя, сигурно ще мисля по-добре. — Замълча и облегна главата си назад. — Ужасно съм уморен! Ужасно ми е студено! — Втренчи се в Маккейн. — Как се справяте с всички тези нощни наблюдения в такова време?

— Уморяваме се и умираме от студ.

— Прояви малко съчувствие, Мики! Пусни ме да си ходя!

Маккейн кимна.

— Ще хвана някой униформен да те закара.

— Не се притеснявай. Един приятел ще ме метне.

— Не, синко! — възрази Маккейн. — Ще те закара полицай. Майка ти не би се съгласила с нищо друго.

8

Бек Бей представлява засипано бунище, разположено в разорано, пресушено блато, оттам и името на най-известната му забележителност Фенуей Парк. През Викторианската епоха заливът приютявал някои от най-модните къщи в Бостън. Живописен и очарователен със своите павирани тротоари и с бриза от океана през топлите месеци, той е изключително тежко натоварено туристическо място. Поради бейзболното игрище и клубовете заливът се превръщаше в точка на постоянен екшън, какъвто беше и по-голямата част от патрулирания от Четвърто полицейско управление район — главната база на Маккейн и Дороти. Смените застъпваха в пет часа сутринта.

Детектив Кори Уайлд можеше да използва поставен екип, но установената практика не беше такава. Бретън и Маккейн вършеха по-голямата част от черната работа и той нямаше причина да крещи. Повече от двайсет и четири часа не беше спал, та му се понасъбра. Подозираше, че и Папи Делвекио го знае, защото копеленцето не му даваше повод да се закачи за нещо. Предложи цигара на хлапака, а Папи поклати буйно глава:

— Не приемам тази гадост в дробовете си. Какво смяташ да правиш бе, човек? Да ме отровиш ли?

Само ако...

— Опитвам се да ти създам комфорт — отвърна Уайлд. — Искаш ли още вода?

Папи се наведе напред и погледна злобно.

— Трябва да се махна оттук, човече. Или ме затваряй, или ме пусни да си ходя.

Хлапакът, висок два метра и шест сантиметра, тежеше сто и трийсет килограма. От кръста надолу Патрик Лутър Делвекио приличаше на върлина. Така е с баскетболистите — кльоцави, тънки крака, предназначени за тичане и скачане.

От кръста нагоре... — това е друга история. Звездата на „Дюкейн“ носеше маса мускули около ръцете и раменете си. Продълговатото му тъмно лице имаше красиви черти — почти етиопски.

Делвекио. Сигурно носи италианска жилка. Или не. Виж Шакил О'Нийл и Трејси Макгрејди. Уайлд, шейсет процента ирландец, понякога си мислеше, че светът е просто място за живеене.

Отново погледна Папи. Модерен младеж. Косата му, криволичеща на зигзаг, образуваше сложна шарка. Много кичури или расти, или каквото и да е това, се спускаха по дългия мускулест врат. Над тъмните му очи „цепки“ се склучваха вежди, а устните си кривеше в знак на ненавист.

Уайлд се опита да запази добрия тон.

— Ще ускориш всичко, ако ми кажеш истината, Папи.

Погледът му стана див.

— Абе човек, ти слушаш ли ме? Казвам ти истината.

Татуировки покриваха ръцете му до китките, но едва се откриваха върху тъмната кожа. Защо, по дяволите? Вероятно татуировките покриваха целите му ръце, но Уайлд не можеше да ги види. Папи носеше бяла риза с дълги ръкави. Маслинозеленото му коприно сако висеше на стола, лъскаво и блестящо, толкова дълго, че опираше в пода.

— Слушам те. — Уайлд сви рамене. — Но не ти вярвам. Знаеш ли защо? Защото не си надежден.

— Никого не съм застрелял. — Делвекио скръсти ръце.

— Виждаш ли, пак създаваш проблем с истината. Изследвахме ръцете ти за следи от барут, Папи. Стрелял си с пистолет.

— Никого не съм застрелял в клуба — уточни той. — Вчера си играх с някакъв патлак.

Уайлд положи огромно усилие да не се изхили.

— Кога вчера?

— Сутринта.

— И не си си мил ръцете, откакто стреля с онзи пистолет?

— Всъщност, не.

— Не си ли избърса ръцете със салфетка, след като яде?

— Не.

Уайлд се втренчи в него.

Хлапакът поясни:

— Храня се чисто.

— Знаеш ли, Папи, даваха снощния мач по телевизията. По ръцете и лицето ти направо се лееше пот. Не само аз, но и всеки, гледал мача, ще потвърди, че те е видял да бършеш поне двайсет пъти лицето и ръцете си с кърпа. Искаш ли да смениш теорията си?

— Искам адвокат.

— Вземи си адвокат, Пап, но в такъв случай ме лишаваш от възможността да работя с теб. Тогава няма как да сключим сделка. А ти знаеш, че ако искаш да излезеш чист от това, се налага да се договорим.

Дороти наблюдаваше стаята за разпити от другата страна на огледалното стъкло. Погледна шефа на нощната смяна в Четвърти участък, Фил О'Тул — здрав, набит, белокоп, трето поколение полицаи от ирландски произход — беше видял много промени в Бек Бей: повече имигранти, повече наркотици, повече временно пребиваващи и много повече студенти. Това означаваше повече купони и повече инциденти, в основата на които стоеше употребата на алкохола. Е, имаше и добра страна: идваха професионалисти да реставрират старите викториански къщи. Не престъпници. Тези бяха случайни жертви.

— Всеки момент ще пристигне адвокатът на „Дюкейн“ — предупреди Дороти. — Колко време мислиш, че ще можем да откраднем, преди да поиска да говори с клиента си?

— Ще успеем да го забавим най-много с десет минути — отвърна О'Тул. — С какво точно разполагаме срещу Делвекио?

— Свидетелите са го видели да вади пистолет.

— Колко свидетели?

— Трима или четирима. Все още търсим.

— Какво друго?

— Следи от барут по ръцете. Очевидно е употребил оръжие, и то след мача.

— Но никой не го е видял да стреля, нали?

— Все още търсим — повтори Дороти. — Трудно е да накараш свидетел да говори.

— Значи ще работите по тях?

— Разбира се.

— Стрелба с оръжие... достатъчно, за да го държим заключен, докато някой не уговори условията и не прати гаранцията — прецени О'Тул.

— Колко е това? Три часа.

— Горедолу.

Двамата погледнаха Уайлд през прозореца. Детективът потърка очи и каза:

— Разкажи ми за стрелбата, Папи. Каж ми какво стана. Ако е било самозащита, искам да знам. Защитникът ти ще иска да знае. Самозащитата е друга работа.

Нападателят се втренчи в Уайлд. Изглежда, претегляше възможностите си. После изтърси:

— Очите ти са с различен цвят. Какво? Да не би майка ти да е чукала двама мъже едновременно?

— Ще я попитам следващия път, когато я видя — усмихна се Уайлд.

— Стига ми толкова. — О'Тул вдигна телефона и разпореди на Уайлд да излезе от стаята за разпити.

С появяването си Уайлд започна да се защитава, но О'Тул го прекъсна:

— Той поиска да говори с адвокатата си, Кори. Ще го затворим въз основа на наличното: свидетели на боя, свидетели, които са го видели да вади оръжие, следите от барут по ръцете му.

— Дай ми още няколко минути с него — помоли Уайлд.

Розовото лице на О'Тул придоби цвят на недопечена пържола.

— Глух ли си, детектив? Той поиска да говори с адвокатата си. И някакъв костюмар от „Дюкейн“ вече е на път.

— Добре, ще му го предам. Ще му кажа, че не бива да разговаря с мен. Но позволи ми да му правя компания. Става ли?

О'Тул не отговори.

— Само компания! — настоя Уайлд. — Нищо, което би прецакало Миранда. — Той скръсти ръце.

— Добре — съгласи се О'Тул. — Компания! Само докато костюмарят дойде.

В този момент Маккейн влезе в стаята. Капитанът се втренчи в него.

— Къде беше?

— Разговарях със свидетели.

— И?

— След много придумвания и заплахи намерих две млади дами, които признаха, че са видели как Папи вади и изпразва оръжие — пистолет.

— Алилуя! — възкликна Уайлд.

— Колко са надеждни? — попита О'Тул.

— Колкото всеки друг в клуба. Което значи, че продължават да се колебаят и се налага да ги подундуркаме известно време.

— Някоя от тях видяла ли е Папи да насочва пистолет към Джулиъс?

— Все още изглаждаме детайлите.

— Някой видял ли е с какъв пистолет е стрелял Папи?

— Не, сър. Никой не е обърнал внимание. Твърде много хора са се паникьосали, когато куршумите започнали да летят. Всички залегнали на пода. — Маккейн погледна към бележките си. — Имам и следа за жена, която най-вероятно е била с Джулиъс на мецанина, когато са го застреляли. Казва се Спринг Метърс и живее с родителите си в Роксбъри. — Маккейн хвърли око към часовника си. — Минава пет. Смятам да отида дотам след няколко часа.

— Не! Ще отидеш сега и ще ги събудиш! — разпореди О'Тул. — Имаме нужда от цялата информация, която можем да получим, защото нашето лошо момче не ни казва много.

Вратата към стаята за разпити се отвори и на прага застана полицай Риас Адажинян — млада и сладка с изключение на тъмните кръгове под очите ѝ. Като новоназначена, я бяха сложили в гробарската смяна, което влизаше в конфликт с нейния биоритъм.

— Пристигнал е човек от колежа „Дюкейн“. Настоява да говори с господин Делвекио. Също... — Тя се прозя. — Елън ван Бийст е тук.

О'Тул погледна Дороти. Тя реагира веднага:

— Познавам я. Аз ще говоря с нея. — Обърна се към младата полицайка: — Къде я настанихте?

— В пета.

— Ще имам нужда от пълна кана с вода, две чаши и голяма кутия с кърпички. — Дороти направи пауза. — Нека да са две кутии. Кажете ѝ, че отивам след секунда. Нуждая се от малко време за себе си.

— Как се случи? — Елън хвана ръката на Дороти и стисна пръстите ѝ, та чак ставите ѝ побеляха. Трепереше, хлипаше със сълзи от дълбоката мъка. — Как се случи? Как можа...? — Избухна в плач и не можа да продължи.

Разстроена, Дороти се пресегна и я прегърна. Обърканата жена си позволи да се поотпусне малко. Също като Дороти Елън беше едра — висока и тежка, но в тъгата си изглеждаше незначителна.

— Как можа да се случи? Как се случи? Как можа, Дороти? Как можа?

Сълзи изпълниха очите на Дороти.

— Ще разкрием всичко, Елън. Обещавам ти, че няма да намеря покой, докато не видя виновника зад решетките.

— Каж ми само едно. Онази свиня, дето фаулира Джулиъс на терена... той ли го застреля?

— От това, което чух, дори не е бил в клуба.

— Боже! — Елън понечи да се изплюе. — Не е бил от „Дюкейн“, това ли искаш да кажеш?

При мълчанието на Дороти Елън се настърви:

— Не е бил той, бил е негов приятел, нали? Била е някоя свиня от „Дюкейн“. Каж ми истината, Дороти! Каж ми! *Каж ми!*

— В клуба са били няколко играчи на „Дюкейн“...

— Знаех си! — изригна Елън. — Знаех си! Знаех си! *Магът!* Каква игра е, щом позволяват на чудовища и на убийци да участват! Този свят е полудял! — крещеше тя. — Полудял!

— Съгласна съм, но все още не знаем всичко...

— Знам достатъчно, за да ти кажа, че е полудял!

Последва почукване на вратата. Влезе Риас Адажинян.

— Лео ван Бийст е тук.

Елън извади кърпичка и си избърса очите.

— Господи, само това ми трябваше!

— Искаш ли да го заведа в друга стая, Елън?

— Да... Не. Не. Нека влезе. — Погледна Риас. — Доведете го тук.

Щом Адажинян тръгна, Елън набра скорост:

— Разведохме се, когато Джулиъс беше петгодишен. Преживя го трудно; Лео все още играеше отвъд океана. Не че Джулиъс щеше да вижда баща си много често, ако беше живял с него в Италия. С всичкото това тичане нагоре-надолу. — Лицето ѝ придоби каменно изражение. — Но Джулиъс прие тежко повторните бракове на двама ни. Не успя да прости нито на баща си, нито на мен. Отказа да вземе фамилията на втория ми съпруг, дори след като Пол го осинови. Затова запазих името Ван Бийст. Искях Джулиъс да усеща връзката... че все още си принадлежим, защото Лео никога не беше наоколо.

Преглътна тежко и продължи да изразходва нервното напрежение, кръстосвайки стаята като овчарско куче.

— Никога го нямаше наоколо. Никога не плати за каквото и да е. Харчеше парите си бог знае за какво. Със сигурност не за децата си. Нито за Джулиъс, нито за другите му деца. Не че Лео е лош мъж. Просто не е добър. Той е един най-обикновен мъж.

Елън си ухапа палеца.

— Последният път се отрази тежко на Лео. Много тежко! Беше дебел, стар и изпълнен с болка. Краката му си бяха отишли, коленете му си бяха отишли, гърбът му си беше отишъл. Не можеше да играе баскет, а и едва ли разполагаше с пари. Не мизерстваше. Имаше си къщата, но нещата не стояха както в славните му дни. Пиенето се превърна наистина в проблем. Почти го съжалявах. Джулиъс... го съжаляваше. Започна да му се обажда по веднъж в седмицата. Нещо такова. Сближиха се повече от всякога.

— Било е хубаво — вметна Дороти.

— Да, хубаво беше. Джулиъс се опитваше да възстанови връзката им. Той беше единственото ярко петно в иначе мрачния живот на Лео. И сега всичко това си отиде! О, боже! Имам нужда да седна.

Дороти ѝ помогна да се настани на стола.

— Кога за последен път говори с Лео?

— Всъщност снощи на мача. — Елън се засмя горчиво. — Кимнахме си. Това правим, когато се видим. Кимаме си учтиво.

Вратата се отвори и Лео ван Бийст прекрачи прага.

— Елън! — разтвори ръце той, но тя се чувстваше слаба, за да се изправи. Вместо това заплака в шепите си. Той сложи огромните си длани върху натежалите ѝ рамене. По бузите му се стичаха сълзи.

— О, боже! О, боже! О, боже!

Никога не е бил по-висок от сина си. И никога не е бил толкова изявен атлет. След два сезона в НБА го изритаха. Прекара следващите петнайсет години отвъд океана, без да губи надежда за онзи магически сезон, който да накара селекционерите у дома да го приберат. В младите му години двуметровият ръст беше достатъчно подходящ и за стрелящ гард, и за малък нападател. Но времето се оказа неблагоприятно към него. Беше кръгъл, съсухрен и мрачен, приличаше на огромна медицинска топка. От челото му се стичаше пот. Извади носна кърпичка и избърса лицето си.

— Как се случи? — потърси той отговор от Дороти.

— Все още разследваме.

— Не искам простотии! Искам отговори!

— И аз ще бъда много щастлива да ви ги дам, щом научим нещо.

— Глупости!

Дороти понечи да отговори, но прецени, че е по-разумно да замълчи.

— Кое копеле застреля сина ми?

— Все още изчистваме детайлите.

— Искам да видя това копеле обесено. Разбирате ли какво казвам?

— Да, сър. Разбирам.

— И ако вие тук не сте способни да го направите, познавам хора, които ще го направят.

— Сър, полицията държи нещата под контрол. Ще намерим виновника. Обещавам!

— Да бе! Знам колко струва обещанието на полицията.

Дороти замълча.

Долната устна на Лео потрепери.

— Къде е той? Синът ми!

— О, боже! — Елън се разплака. — Нямам сили да го погледна така, Лео! Просто не мога!

— Знам, Елън. Ще направя каквото трябва. Не е нужно да го правиш ти. Остави на мен. — Погледна Дороти. — Искам да го видя.

— Ще проверя дали е възможно да го уредя още сега.

— Да, направете го! — заповяда Лео. — Уредете го веднага, детектив! Веднага! Защото на Джулиъс не му е мястото тук, в полицейския участък. Разбирате ли ме? Моят син не е за тук!

Дороти наблюдаваше безпомощна болката и нещастieto им и изведнъж видя собствените си като нищожни.

— Да повикам ли някого? Свещеник например?

— Пастор Юинг — обади се Елън.

— Църквата на вярата — добави Лео. — Той ще ни помогне с... от каквото имаме нужда.

— Той ще организира нещата. — Елън си избърса лицето и с ясен глас заяви на съпруга си, че ще го придружи до моргата.

— Не се налага да го правиш, Елън — повтори Лео. — Не си длъжна!

— Знам, но, тъй или иначе, ще го направя. — Тя се изправи, олюля се за момент, но запази равновесие. — Доведохме го заедно на този свят, сега ще го изпратим заедно.

9

— Е, това беше пълен провал!

Въпреки лошата връзка на мобилния Дороти усети разочарованието в гласа на партньора си.

— Спринг Метърс не си е вкъщи?

— Така и не е стигнала дотам — поясни Маккейн. — Наложих се аз да разкажа на родителите ѝ за престрелката в клуба. Те нямаха никаква представа. Мислеха, че си спи на топло, сгушена под завивките. Влетяха в стаята ѝ и щом зърнаха оправеното легло, полудяха. Започнаха да звънят на всеки, за когото се сетиха, та да открият къде е.

— О, боже!

— Да. О, боже! — повтори Маккейн. — Значи, вместо да открием единствената свидетелка, евентуално придружавала Джулиъс, когато са го застреляли, сега си имаме двойка истерични, обезумели родители, които попълват бланка за лице в неизвестност и настояват за отговори. Казвам ти, Дороти, този случай ще захапне града за задника. Колежът е нашият туристически пазар. Ако родителите се уплашат и спрат да изпращат децата си тук, ще изпаднем в голяма беда. Не говоря за „Харвард“ или МТИ^[1]. „Кеймбридж“ сам по себе си е институция. Бостънският университет също е институция. Но какво ще стане с всички училища в Бостън, които захранват тези бебчета?

Той се самонавиваше и Дороти се опита да запази гласа си равен:

— Знам. Понякога би било хубаво нещата да стават както трябва.

След кратка пауза Маккейн продължи:

— Не бива да роптая. Положително не си прекарала сутринта с кафе и вестник в леглото. Как мина с Елън ван Бийст?

— Както се очакваше. Бащата също дойде. Лео. Играл е професионално няколко сезона, но не си го спомням.

— Аз също. Боже, съжалявам. Сигурно ти е било много тежко.

В съзнанието на Дороти се прокраднаха картини на отчаянието — лицата на двамата родители, когато докторът извади трупа от

камерата и отметна чаршафа. Побиха я тръпки.

— Отивам да си легна, Мики. Казах на доктор Ч. да ме събуди, щом приключи с аутопсията. Смятам да слезем за брифинг.

— Самият доктор Ч. ли ще го реже? Ха!

Дороти трепна при думите му. Има разлика, когато познаваш мъртвото момче и майка му. От цялата тази работа ѝ се гадеше. Постара се много, за да се държи професионално.

— Знаеш как е — отбеляза тя, — голям случай. Какъв ти е графикът?

— Сън звучи добре. Кой мислиш, е натиснал за случая? Кметът или дори по-високо, губернаторът?

— Може би и двамата. Инцидентът е в района на Бостън, но губернаторът има добра причина да потули историята, защото и двата колежа са в Масачузетс. — Дороти прехвърли слушалката от едното на другото си ухо. — Така или иначе, политиката ще се намеси. Ще ни сритат задниците, ако не решим случая скоро.

— Някакъв успех с идентифицирането на оръжието?

— Техниците все още преглеждат конфискуваните оръжия. Ако открием нужния пистолет, не е изключено Папи да е оставил отпечатък, който да се използва. Не е бил с ръкавици, когато е стрелял. Следите от барут по ръцете му го потвърждават.

— За съжаление повечето пръстови отпечатьци се размазват при стрелба.

— Тогава ще пробваме с отпечатък от дланта.

— Като си говорим за копелето, какво става с Папи?

— Момчето не е богато, но някой е платил гаранцията.

— Гаранция за убийство?!

— Засега е само стрелба с оръжие.

Маккейн изпсува.

— Политика! Не е ли в разрез с правилата на НКАА да получава подаръци? Гаранцията не е ли подарък?

— Съмнявам се да е залегнало в правилника, Мики. А и Папи си има по-сериозни проблеми от борда на НКАА.

— Боклук. И двамата сме съвсем наясно, че той е стрелецът, дори да не е целял да гръмне Джулиъс. Надявам се да му спретнем добър случай. Знаеш как е със свидетелите. Отмине ли паниката, паметта започва да им изневерява. Дори и без намесата на политиците,

трябва да решим случая за няколко дни. Иначе нещата ще започнат да стават доста мрачни.

— Не помниш ли колко дълго време им отне да арестуват онова хлапе от Бейлър... Как му беше името?

— Карлтън Дотсън — подсказа Маккейн. — Да. Бях го забравил. Какво им става на тези баскетболисти?

Въпросът беше реторичен и Дороти си замълча.

— Какво беше? Шест месеца преди да изкарат гаранцията?

— С тази разлика, че Дотсън признал на приятел как е застрелял друго хлапе — Денети. И отнело известно време, защото тялото го нямало. Ние със сигурност имаме тяло, но бих го заменил за самопризнание.

Изведнъж Дороти усети смазващата умора от последните дванайсет часа.

— Загуба на време е да обсъждаме онзи случай. Опитай се да си починеш, Мики.

— Ще опитам — обеща Маккейн. — Ако не успея, то винаги има лекарства.

Дороти не очакваше да завари момчетата вкъщи. Надяваше се да се отпусне, да разполага с целия тесничък дом. А ето, те седяха с мрачни лица, изпълнени с това, което се нарича разкаяние за всеки извършен грях. Човек изпада в такова състояние, когато види някой свой „герой“ мъртъв. Огромно разкаяние — бяха й приготвили закуска: препечени филийки с мармалад, кафе и прясно изцеден портокалов сок. Щом влезе, Маркърс отбеляза страницата в учебника по антропология, а Спенсър надигна глава от домашното по алгебра и погледнаха майка си. Тя отвърна на погледа им.

— Не сте ли на училище днес, момчета?

— Часовете са отменени за целия ден — поясни Маркърс.

— Какво става с отбора?

По-големият й син сви рамене и се прозя.

— Всичко е на изчакване. Целият отбор има среща в три.

Дороти погледна по-малкия си син.

— А ти? Какво ти е извинението?

Спенсър прехапа устни.

— Много съм назад, мамо. Опитвам се да наваксам и реших...
— Ще наваксаш в свободното си време, младежо. Пригответяй се.
— Ако искаш, мамо, кажи в училище, че имам неизвинено отсъствие. Не мога да вляза в час, преди да съм наясно с алгебрата. Ще бъде загуба на време и няма да науча нищо. По-добре ще е да уча тук. Ако ме изриташ, ще отида в библиотеката.

Дороти въздъхна.

— Колко ще ти отнеме, докато наваксаш?

— Ако уча непрекъснато, сигурно два дни.

— Ще учиш по цял ден, вярвай ми. Особено ако ти напиша извинителна бележка! И никакво шляене с приятелите, докато не влезеш в крачка.

Спенсър кимна и Дороти седна.

— Благодаря ви, момчета, за закуската. Знам, че го правите, защото наистина се чувствате зле, заради Джулиъс. Навярно ви е неприятно, понеже се занимавам с това... с родителите му.

— Сигурно е било ужасно — обади се Спенсър.

Очите на Дороти се насълзиха.

— Не мога да го опиша. — Взе филийка и отхапа занесено. — Някой да ми сипе кафе. — Отпи от сока. — Безкофеиново или нормално сте направили?

— Безкофеиново — отвърна Маркълс. — Предположих, че ще искаш да поспиш.

— Добро мислене — похвали го тя.

— Да, нали той е умникът — подхвърли Спенсър.

— Престани — сопна му се Маркълс.

— Не се карайте — намеси се Дороти.

— Никой не се кара — успокои я Спенсър. — Може ли да ти кажа нещо?

— Мислех, че си говорим — погледна го Дороти.

Спенсър замълча.

— Хайде — пришпори го майка му.

— Може би времето не е най-подходящото...

— Продължавай! — настоя сприваво Дороти.

Спенсър прочисти гърло и погледна брат си.

Маркълс сложи чаша кафе за майка си.

— Ще бъда в другата стая, ако ви потрябвам.

— Не, остани — възпря го Спенсър. — Ще ми е нужна помощ. Очите на Дороти се свиха.

— Какво си направил този път?

— Нищо не съм направил. Просто ме изслушай. Става ли?

И тогава ѝ се проясни защо се дърляше с него — така се чувстваше нормален родител. В този момент, ако не се държеше така, щеше да избухне в сълзи и да благодари на милостивия Господ Бог за двамата ѝ прекрасни синове и за това, че ги е запазил здрави. А не искаше да го прави — не желаше да бъде слаба, уязвима и безпомощна пред момчетата.

— Слушам те, но ти не говориш.

Спенсър се намръщи.

— Добре. Ще работя наистина здраво в училище, мамо. Ще се опитам да не се забърквам с онова, което става там — оръжията, наркотиците, гангстерите. Много лайна се случват там долу.

— Внимавай с приказките!

— Съжалявам.

— И никакви оръжия повече, нали?

— Да. Ще ме оставиш ли да довърша?

— Кой те спира?

Спенсър не си направи труда да отговори на очевидното.

— Наистина ще се постарая много. Но трябва да си наясно с едно. Маркът го знае и аз го знам.

— Да знам какво?

— Ще стигна дотам. Става ли?

Никой не проговори. Спенсър въздъхна.

— Мамо, не ме бива за студент. Не харесвам училището, не харесвам книгите и мразя да си държа задника паркиран на едно място пет часа, без да се случва нищо. Не броя, че разни хора се прозяват, замерват се с разни неща и дори по-лошо.

— Някои учители са добри.

— Опитват се, мамо. Но там е зоологическа градина. Класовете са претъпкани, учебниците са стари и скучни и честно казано, не се интересувам какво ни преподават.

Погледна отчаяно брат си. Маркът сви рамене.

— Училището не е за всички.

— Ти мълчи! — скастри го Дороти. — Сега слушай внимателно, младежо...

— Мамо, моля те!

Дороти понечи да каже нещо, но се спря.

— Може ли да довърша? — измрънка Спенсър. Не последва коментар и той продължи: — Не съм запален да размахвам ножове и пистолети. Не одобрявам наркотиците и разните типове, които те карат да се доказваш или се перчат с простотията си. Знаем, знаем. Езикът ми. Но с това се сблъсквам всеки ден.

— А с какво мислиш, че се сблъсквам аз?

— Със същото. Точно затова стигнах до следното заключение. Ако ще се разправям с тези глупости... виж, казах глупости — по-добре да ми плащат за това. Не искам да ходя в колеж. Нямам колежански ум както Маркъс. Чакай, мамо. Не ме прекъсвай.

— Нищо не съм казала.

— На лицето ти е.

— Така е — измърмори Маркъс.

— Не ти ли казах да мълчиш — повиши тон Дороти.

— Да, кралице Дороти, извинявам се за ненавременното прекъсване.

Тя се засмя мимо волята си.

Спенсър си загриза нокътя и продължи:

— Мамо, искам да отида в академията. Това искам да правя, ако не ме вземат при професионалистите.

Дороти се втренчи в малкия си син.

— В *Полицейската* академия ли?

— Не бе, в „Екзетър“^[2].

— Не бъди толкова нахакан.

— Добре де, в *Полицейската* академия. Искам да стана ченге, ако не успея в баскетбола.

Никой не проговори. В един момент Маркъс се обади:

— Мамо, ще ти изстине кафето.

— Не ми пука за кафето!

— Недей да крещиш! — сопна се Спенсър.

— Не крещя, говоря с вълнение! Спенсър Мартин Бретън, не искам да ставаш ченге. Твърде добър си за това.

Спенсър погледна в масата. Устните му трепнаха.

— Какво? — попита тя.

— Нищо.

— Какво?

Извърнал очи настрани, той подхвана:

— Аз се гордея с работата ти. Сигурно някой ден и ти ще бъдеш горда със себе си, мамо.

Тя нямаше какво да каже в отговор.

— Не е първият ми избор — не спираше Спенсър. — Първият ми избор е да играя професионален баскетбол. Ако не стигна до НБА, ще отида в Европа. Знам, че дори и това е само мечта. И затова имам резервен план. И въпреки всичко вярвам в себе си. Наистина. Гимназията ни стигна до полуфиналите. Надявам се да ги изведа до финалите. И треньорът мисли, че ще мога да ги изведа до финалите. Той също вярва в мен!

— Прав е — подкрепи го Маркър.

— И аз вярвам в теб, Спенсър — увери го Дороти. — Именно защото си толкова добър. Ще вземеш спортна стипендия.

— Чиста загуба на време и средства, мамо. Нека я дадат на някое хлапе, което има глава за науките. Щото аз нямам. Ненавиждам ги.

— Всеки има нужда от колежанско образование в наши дни.

— Не, мамо. Не всеки има нужда от колежанско образование, но всеки има нужда от план. А аз имам добър план. И искам да ме подкрепиш.

Дороти остана безмълвна.

— Или... — Спенсър отново си прочисти гърлото. — Или ако не можеш да ме подкрепиш веднага, поне си помисли.

— Изглежда честно — прецени Маркър.

Дороти се втренчи в него, после се обърна към Спенсър:

— Нямаш представа в какво се забъркваш. Да си ченге, е много сериозна работа. Трудно е! Стресиращо е! Работи се дълги часове и е абсолютно лишено от блясък.

— Знам как е, мамо. Не ми е хрумнало току-що. Обмислям го отдавна. Това исках да ти кажа. Сега, ако ме извиниш, имам да уча.

Момчето взе молива и започна да решава задачи.

Маркър и Дороти се спогледаха. Младежът сви рамене, седна и разтвори учебника.

Значи на този етап Спенсър иска да стане ченге. Поредната прищявка на сина ѝ. Тийнейджърите си сменят мнението точно толкова често, колкото и чорапите. Но инцидентът, изглежда, добави известна доза трезвост в държането на Спенсър. Той имаше план. Изглеждаше мотивиран. Говореше със страст и убеденост. Вероятно щеше да трае повече от три дни, но Дороти изпитваше съмнение.

---

[1] МТИ — Масачузетски технически университет. — Б.пр. ↑

[2] „Екзетър“ — много престижно учебно заведение. — Б.пр. ↑

10

Дороти видя на местопрестъплението тялото, направено на решето от куршумите, и присъства, когато го извадиха от камерата в моргата. Затова изпитваше известно отвращение от вероятността да погледне отново трупа, нарязан, накълцан и после събран. Приличаше на човешки пъзел.

Съдебният патолог, Джон Чейндж, петдесет и две годишен възпитаник на „Харвард“, бе роден и отгледан в Тайван. Когато преди трийсет и две години кандидатствал в университета, решил, че ще има по-големи шансове да успее с английско име. И така Чанг станал Чейндж — модификация, която формирала основите на целия комедиен репертоар на Чейндж^[1]: „Промяната е хубаво нещо. Вижте мен!“.

Истински продукт на Бостън, той се справяше добре в надпреварата с живота. Цели два̀сет и пет години запази височината и килограмите си. Единствено прошарените кичури в пригладената му черна коса представляваха видими знаци за стареенето.

Медицинската лаборатория и неговият кабинет се намираха в мазето на моргата на „Албъни“. Студена, ярка светлина, която дори слънцето не би било достойно да възпроизведе, изпълваше чистото, ледено помещение без прозорци. За кабинет Чейндж използваше просторна стая, но задръстена с книги, тетрадки, списания и буркани, съдържащи тъкан, запазена във формалдехид. Повечето образци, тъй наречените тератоми, произлизаха от индиферентни клетки. Ала Чейндж изпитваше слабост към съдовете, съдържащи коса, части от кости и зъби. Загледа ли се човек в някои от тях при определена светлина, те напомняха на хилещи се грозно издялани статуйки. Между аномалиите бяха пръснати снимки на красивата му съпруга и двете му светлооки деца.

Дороти пристигна последна и Маккейн я успокои, че я е изпреварил само с няколко минути. Той изглеждаше като парцал. Имаше това специфично изражение, което говореше за наличието на

много стрес, малко сън и липсата на надежда за промяна в бъдеще. Седеше на един от двата стола срещу бюрото на Чейндж и пиеше кафе от картонена чашка. Дороти я взе от ръката му, отпи и направи гримаса.

— Ужасно!

— Не ми даде шанс да те предупредя. Сядай!

Дороти се поколеба дали да си съблече палтото, но се отказа. Температурата в кабинета беше по-ниска от тази в сектора за замразени храни.

— Освободиха Делвекио преди няколко часа — осведоми я Маккейн.

— Срещу каква гаранция?

— Петдесет бона.

— Кой я плати?

— „Дюкейн“, както и предполагаме.

— Къде е докторът? — попита Дороти.

— Преоблича се.

— Всъщност, тук съм. — Чейндж влезе и затвори вратата. Носеше костюм и вратовръзка, но със запретнати крачоли и работни обувки с гумени подметки. — Моите обувки са горе. Кожа от гущер. Много трудно се премахва смрадта. Абсорбира миризмата, а кожата на влечугите изглежда е по-пореста, което е нелогично, или не? Все едно — не усещам никаква миризма, но съпругата ми има тънко обоняние. Днес е нашата годишнина.

— Честито! — поздрави Маккейн.

— Колко години? — полюбопитства Дороти.

— Двайсет и осем.

— Доста време.

— Денис е изтърпяла много — въздъхна Чейндж. — Дълги часове аз съм просто призрак. Но тя знае и къде съм и че моята работа не подлежи на претрупване. — Седна и се облакът на бюрото. — Очаквах да открия нещо рутинно, а попаднах на друго, много интересно. Джулиъс ван Бийст е умрял от кръвозагуба, не от прострелните рани. По моя преценка нито една не е фатална.

Чейндж разпръсна четири полароидни снимки по бюрото.

— Ето прострелните рани: две са се слели и са преминали в областта на дясното слепоочие; две дупки в ръката и една, преминала

през рамото. Най-голяма вероятност да е фаталната имаше последната, но куршумът, оказа се, е засегнал само мускула.

Извади още две снимки, направо ужасяващи. Дороти отдръпна глава.

Маккейн сви устни отвратен.

— Какво гледаме, докторе?

— Вътрешността на гръдния кош на господин Ван Бийст. Това видях, когато го отворих. От анатомична гледна точка няма нищо специфично. Целият район плуваше в кръв. — Чейндж вдигна поглед от снимките. — След като почистих мястото, със сигурност твърдя, че момчето е умряло от спукване на субклавийната артерия на мястото, където излиза от аортната дъга. По моя преценка причината за спукването е аневризмата — модната дума за слабост на съдова стена. Понеже стената е слаба, рано или късно се формира външен джоб — сак, ако искате. Прилича на балон. Знаете какво се случва с балона, когато се надува. Стените стават все по-тънки и по-тънки и вкараш ли твърде много въздух... бинго! Пука се.

Детективите стояха безмълвни. Най-сетне Маккейн попита:

— Как се случва това? Аневризмата?

— Обикновено в състояние на превъзбуда. Но мога да предположа, че евентуално лекарите са предизвикали по невнимание спукването, докато са правили сърдечен масаж. Истинска гръцка трагедия, като се замислиш.

Дороти не намери сили да обели и дума.

— От ваша гледна точка — продължи Чейндж, — трябва да имате предвид, че вероятно няма да можете да обвините заподозрения в предумишлено убийство. Само в опит за убийство, защото огнестрелните рани не са директна причина за смъртта.

— Но — Дороти прочисти гърло — защо лекарите ще правят сърдечен масаж, ако сърцето му не е спряло?

Маккейн се улови за въпроса ѝ.

— Ето: на първо място, поради шока от прострелването сърцето му е спряло и вие ще ни дадете пряка връзка с Делвекио. Нали, докторе?

— Сърцето му *трябва* да е спряло — настоя Дороти.

— Това е вариант — призна Чейндж. — Но дори и така защитата разполага с основания да спори, защото прострелни рани в

комбинация със съществуващо увреждане на артерията са предпоставка за рязък спад на кръвното налягане. Може да е имал пулс, но много слаб и екипът на Спешна помощ да го е пропуснал.

— Но все пак има пряка връзка с огнестрелните рани.

— За съжаление, детектив Бретън, всичко е само теория. В медицинско-правен контекст прострелните рани не са причината за смъртта. Господин Ван Бийст е умрял вследствие на спукване на артерия. И няма начин да разберем кога точно се е случило. Защитата дори има основания да спори дали лекарите са влошили нещата и дали без сърдечния масаж жертвата е щяла да оцелее. Всяко движение надолу по гръдния кош може да причини постепенно разтягане на стената, докато в един момент тя се отваря. Областта е разположена точно под ключицата, близо до мястото, където аортата се разделя на каротидна артерия, която снабдява главата с кръв, и субклавийна артерия, която снабдява горната част на тялото — торса. По тези главни съдове преминава много кръв.

— Невероятно! — възкликна Маккейн.

— Може би, но е повече от оправдано съмнение.

Стаята утихна.

Маккейн прочисти гърло.

— Стресът от престрелката положително е ускорил биенето на сърцето му, което натовазва джоба, нали?

Чейндж не отговори.

— Не е ли така, докторе?

Чейндж взе молив и го размаха като жезъл.

— Да. В състояние на стрес симпатичната нервна система се натовазва. В определен момент сърцето му несъмнено е биело много бързо.

— Това би ли увеличило възможността аневризмата да се пукне?

— Въпросът е повече от спекулативен. Мога да обобщя, но не съм в състояние да определя колко бързо е биело сърцето. Защитата ще се хване за това. Ако съм адвокат на Делвекио, ще наблегна на сърдечния масаж.

— Няма ли вариант артерията да се е спукала вследствие на прострелните рани? — не се предаваше Дороти.

— Не открихме дупка в областта — поклати глава Чейндж.

— А какво ще кажете за рикоширал куршум?

— Не това се е случило, детектив.

— Джулиъс е паднал на гърдите си, когато е бил застрелян — напомни Дороти. — Може би ударът в гърдите е причинил спукването на аневризмата.

Чейндж се замисли.

— Това е възможност. Но чух, че на снощния мач е получил сериозен удар в гръдния кош. Защитата ще настоява, че това е пречупващият момент.

— Ние бяхме там — обади се Дороти. — Доколкото видях, удариха го по врата.

— Дълга ръка, фаулирала го по този начин, най-вероятно е засегнала врата, лицето и гърдите — обърна й внимание Чейндж. — Трябва да е бил свиреп удар, за да събори такъв голям мъж на земята. А и за известно време е лежал на пода.

— Той се върна и изигра мача на живота си — възрази Дороти.

— Кое то не значи, че щетите не са били нанесени. Вероятно фалът е предизвикал артериално течение. Прибавете това към натиска по гръдния кош и... — Чейндж вдигна ръце.

— Защитата — това, защитата — онова — възмути се Маккейн. — Какво ще кажете да ни дадете нещо, по което да работим?

— Само ви обяснявам срещу какво може да се изправите, какво ще има предвид адвокатът на защитата, когато повдигнете обвиненията си. При опит за убийство, детективи, няма да имате никакъв проблем. Не съм в състояние убедено да твърдя, че аневризмата се е пръснала вследствие действието на стрелеца.

— Това е налудничаво — почти извика Маккейн.

— За опит за убийство също се лежи в затвора — напомни Чейндж.

— Не е същото като предумишлено убийство — възрази Маккейн. — Би било доживотна без право на обжалване. Именно това заслужава този задник. Да стреля в клуб по този начин?!

— Ще позволите ли да се върна към нещо? — попита Дороти. — Казахте, че е било съществуващо състояние.

— Почти със сигурност. Ако е било аневризма.

— Ако?

— Теоретично — уточни Чейндж — би могло да е разкъсване вследствие на стрес. Но го виждам като малко вероятно и съм длъжен

да го кажа от свидетелската скамейка.

— И все пак — настоя Дороти — не е невъзможно, нали? Няма ли начин разкъсването да е настъпило в резултат от лошото падане върху масата, след като е бил прострелян? Така се връщаме на стрелбата като основна причина за смъртта.

— Не виждам как падане върху масата ще го предизвика.

— Добре. А ако не е било вече съществуващо състояние?

— Но откъде ще го знаете? — парира я Чейндж. — Трябва да разполагате с рентгенова снимка за сравнение.

Дороти се усмихна.

— Задължително подлагат всички атлети в „Бостън Ферис“ на ежегодни медицински изследвания, включващи и рентгенови снимки на гръдния кош. Знам го от моето момче. Щом Джулиъс е бил в отбора за четвърта година, значи има четири снимки. Аневризмата ще се види на рентгеновата снимка, нали?

Чейндж кимна.

— Ако е била достатъчно голяма, да.

— Но ако е била достатъчно голяма, докторите... положително не биха му разрешили да играе, нали?

Чейндж кимна отново.

— Ако е била достатъчно голяма и ако някой я е забелязал. Артерията минава зад ключицата. Не е изключено аневризмата да е била скрита зад някоя кост.

— Но има вероятност и да не е била скрита. А те са му позволили да играе. И той е играл четири години без проблеми.

Чейндж сви рамене.

— Дороти има право — намеси се Маккейн. — Струва си да хвърлим поглед на рентгеновите снимки. Защото може да е била скрита зад някоя кост и да не са я видели, съгласен съм. Но точно толкова са шансовете и първоначално въобще да не е била там. В такъв случай именно падането върху масата е предизвикало пръскането на артерията, докторе.

— Детектив, артериите не експлодират просто ей така.

— Но не сте в състояние да ми кажете какво точно се е случило, нали?

— Ще ви кажа, че пробивът на артерията не е предизвикан от прострелна рана — заключи Чейндж. — Няма пробивна рана

вследствие на каквато и да е външна причина, нито пък има кости, които биха могли да пробият артерията. Затова причината би следвало да е идиопатична — нещо вътрешно, уникално за господин Ван Бийст.

— Вижте, докторе, щом никой не е забелязал нещо подозрително на рентгеновите снимки, които Джулиъс си е направил за четири години, въпросната аневризма трябва да е била много малка — аргументира се Маккейн. — Тогава ни развързва ръцете при делото да прокараме тезата, че сърцето му е полудяло по време на стрелбата.

— Все още предпочитам падането върху масата. Кръвното му налягане, както казахте, е спаднало рязко и сърцето му е спряло — формулира становището си Дороти.

— Точно! — подкрепи я Маккейн.

Дороти се приближи до бюрото на Чейндж.

— Той е бил пътник още преди лекарите да се доберат до него.

Чейндж я изслуша и се усмихна вяло.

— Не съм в състояние да потвърдя със сигурност нито едното, нито другото, детективи.

— Но и не твърдите, че не се е случило по този начин — апострофира го Дороти. — Особено ако не се вижда на рентгеновите снимки.

— Първо трябва да накарате адвоката на защитата да захапее.

— Вие се погрижете за медицинския аспект — прекъсна го Маккейн. — Оставете на нас да се тревожим за адвоката.

— Не обещавам, че ще кажа каквото искате.

— Докторе, вие си вършете вашата работа, а ние ще си вършим нашата. Писна ми да оставяме на тези главорези да им се разминава с плесница през ръцете.

— Опитът за убийство не е плесница през ръцете — подчерта Чейндж.

— При обвинение в предумишлено убийство ще го осъдят за опит за убийство и това е добре — обобщи Маккейн. — В противен случай знаете ли с какво разполагаме? Разполагаме с опит за убийство и защитата ще пледира просто за стрелба с оръжие на публично място и всяване на паника. Пак ще го вкара в затвора, но не за времето, което заслужава това копеле.

— Звучи малко песимистично — прецени Чейндж. — Жертвата е простреляна.

— И копелето ще твърди, че не е искал да го гръмне. Просто се е развявал наоколо и е пийнал повечко. Знам какво се случва с убийците, докторе. Особено със спортистите. Адвокатите ще напълнят журито с фенове. Трябва ни максимално високо обвинение, за да има откъде да започнем.

Чейндж се облегна на стола.

— Решението е ваше.

— Точно така! — самонавиваше се Маккейн.

— Ако успея да взема рентгеновите снимки, докторе, вие ще ги разчетете ли? — намеси се Дороти.

— Разбира се — кимна Чейндж. — Всъщност сега ме заинтересувахте. — Направи пауза. — Умно е да вземете снимките.

— Тя е умна жена — подчерта Маккейн. — Затова я наричат детектив, а вас — доктор.

---

[1] Change (англ.) — промяна. — Б.пр. ↑

Продукт от сливането между Бостънския университет по електроника и техника и „Ферис“ — академията по изящни изкуства, колежът се оказва задоволително решение и за двете финансово затруднени институции през петдесетте години на миналия век. Новата управа на „Бостън Ферис“, разполагаща с двоен ресурс, закупи нефункциониращо подготвително училище и моделира новополучения хибрид по образец на Нюйоркския съюз Купър^[1]: елинска смесица от изящни и приложни изкуства и науки.

Но с уловка. „Бостън Ферис“ получи привилегията да обслужва и академичната, и цивилната общност в централната част на града. Приемният комитет на колежа изхождаше от предначертаната си схема, за да си избере направление. Академия със сърце.

Първоначално спортът дори не влизаше в програмата, ала скоро бордът установи, че много местни деца, израснали по улиците, прекарват дълги часове на баскетболното игрище. Така се сложи началото за активното привличане на атлети и броят на записалите се увеличи многократно. Колежът построи гимназия — истинско произведение на изкуството — с фитнес зала, басейн и сауна. Започна да предлага привлекателни специалности: приложна електроника и практическо обслужване на ВиК — високопарно название за професията водопроводчик. Ловката информация не засягаше Мики Маккейн и Дороти Бретън. За тях имаше значение фактът, че хуманитарният Здравен център към колежа не е подновяван от времето на сливането.

Тоест никога.

Центърът представляваше бюрокралично блато. Конкурираше го единствено бостънското полицейско управление. И на двете места всяко искане се представяше в писмена форма. Догматичната глупост влуди Маккейн. И Дороти не се справяше много добре.

— Разследваме убийство — търпеливо обясняваше тя. — Не можем да вземем разрешение от пациента, защото е мъртъв!

Разговаряха с Вайълет Смалц — вечно намръщена шейсет и три годишна старица с лице като хартиена торба. Тя сви очи и изсумтя.

— *Знам*, че момчето е мъртво, детектив. И не би имало разлика дори и да е живо. Ако медицинската комисия иска медицинските картони, тогава нека комисията внесе молба, за да ѝ прехвърлят картоните, придружени с коректна документация. Медицинската документация се изпраща от лекар на лекар.

— Пълни глупости! — изпусна се Маккейн.

Вайълет го погледна изумена.

— Грубият език е неуместен, детектив Маккейн.

— Мога да взема призовка.

— Тогава вземете!

Вайълет скръсти ръце. Облечена в дълга сива пола и сива вълнена жилетка, сякаш закачена на кокалестото ѝ тяло, приличаше на овехтяло плашило.

Дороти се предаде.

— Добре. Поне ни набавете съответната документация.

Вайълет не помръдна. Продължаваше да се взира в Маккейн.

— Моля ви! — настоя Дороти.

Последва изпръхтяване.

— Една минута.

Щом тя се махна, Дороти отбеляза:

— Злобеенето няма да проработи, Мики.

— Работи за мен!

След малко Смалц се върна.

— Това са три екземпляра. Постарайте се да попълните четливо и трите.

Маккейн грабна документите от ръцете на Вайълет.

— Обзалагам се, че нямаше да ми се налага да минавам през всички тези безсмислици, ако бях президентът Маккалъм.

— Е, вие не сте президентът Маккалъм. Или сте?

Навън Дороти омота шал около врата си.

— Много находчиво, Мики. Щом получи молбата, положително ще я захвърли сред безбройната документация в системата.

— Не и тя. Не би било според одобрената процедура. Искане ми се да има начин да ѝ го забия на тая кучка.

— Най-вероятно единствено тя в Здравния център знае кое къде се намира.

— Всеки ще умре някога.

— Какво ще правя с теб?

— Ще ме поздравяш! — възкликна Маккейн. — Хрумна ми идея. Президентът Маккалъм! Какво ще кажеш да го открием? Може би той ще ускори нещата.

— И защо мислиш, че ще се съгласи да говори с нас?

— Няма да разберем, ако не опитаме.

Опитът отне четирийсет и пет минути: размахвайки значки, минаваха от една охранителна точка до друга и най-сетне ги ескортираха до етаж с офиси — последния на пететажния административен център. Президентът Маккалъм нямаше просто секретарка. Той имаше екип. Дороти изброи поне петнайсет бюра, заети от колежанчета. Най-вероятно работеха паралелно с ученето.

Маккейн се изненада от размерите на президентския кабинет — много по-малък, отколкото очакваше. И все пак си имаше екстри: стени, облицовани с лъскава орехова ламперия, добре зареден бар, лавици, украсени с дърворезба, бляскаво бюро от палисандрово дърво. В ъгъл с много прозорци се издигаше личното коледно дръвче на Маккалъм — високо и зелено. Гледката отвъд напомняше пощенска картичка, пресъздаваща зимен пейзаж в Нова Англия.

Маккалъм, здрав мъж с бяла коса, по-червендалест от морски капитан, имаше нос като картоф с многобройни венички и морскосини очи. Изпитото му лице и намачканият костюм подсказваха, че не е спал много през последните двайсет и четири часа.

„Добре дошъл в клуба“ — помисли си Маккейн. Той и Дороти седяха срещу мъжа, разделени от впечатляващото бюро. В стаята беше горещо като в пещ. Дороти все още беше с палтото си и се потеше. Съблече го и Маккейн го занесе до масивна закачалка, на която висеше черно кашмирено пардесю.

— Добре съм, сър.

— Аз не съм — сподели Маккалъм. — Прекарах ужасен ден и, опасявам се, малко съм разконцентриран. Чувствайте се удобно. Гордея се, че се разбирам по-добре с коравите работници, отколкото с богатшите от академията. Израснах в този град. Баща ми работеше на

доковете, майка ми слугуваше в мелниците. Самият аз посещавах „Бостън Ферис“.

— Местно момче се е справило добре в живота.

Гласът на Маккейн прозвуча саркастично, но Маккалъм го пропусна или предпочете да го пренебрегне.

— Аз го наричам отблагодаряване на обществото, повярвало в мен.

— Браво на вас, сър — продължи в същия дух Маккейн.

Дороти го срита в пиццала.

— Как върви разследването? Арестувахте ли онова животно? — осведоми се Маккалъм.

— Кое животно? — попита Маккейн.

— Знаете не по-зле от мен. Това момче е престъпник. Заслужава да отиде зад решетките заради стореното.

— Какво имате предвид? — не спираше с въпросите Маккейн.

— Не се опитваме да сме уклончиви — уточни Дороти. — Само искаме да разберем дали сме на една страница.

— Като например известно ли ви е нещо, което на нас не е известно? — довърши Мики.

Погледът на Маккалъм стана твърд. Той се облакът на лъскавото бюро и се наклони напред.

— Училището е в траур заради една ужасна загуба. Всъщност целият град е в криза. Четохте ли сутрешния вестник?

— Аз ще ви свърша по-добра работа — не му остана дължен Маккейн. — Снощи общувах с търсачите на сензации.

— Тогава разбирате с какъв хаос ми предстои да се оправям. Цяла сутрин разговарях по телефона с Елън ван Бийст, а междувременно ми се обади шефът на полицията, кметът и губернаторът. Както разбирам, законодателната власт подготвя специална сесия, за да разследва атлетите и насилието. Това е особено обидно, защото е пълна глупост.

— Насилието ли е глупост? — попита Дороти.

— Не, разбира се! Но абсурдното свързване на спорта с агресията, безсмислиците от рода, че нощните клубове били бойни полета, са просто раздухани глупости! Става трагедия и медиите с типичния си маниер на действие правят от мухата слон. Властите се разтреперват и започват да се тревожат да не би родителите да спрат да

изпращат децата си в Бостън. И всичко това заради отклонение, което се случва веднъж на сто години.

— Веднъж на сто години? — повтори Маккейн изненадан.

— Кога за последен път чухте за застрелян в клуб атлет?

— Наръганият с нож Пол Пиърс брой ли се?

— Случи се преди пет години — не се предаваше Маккалъм. — А и разбрах, че се е възстановил напълно. Той е професионалист, за бога! Затова да не се отклоняваме от вчерашните новини — изтракаха му челюстите. — Графикът ми е много натоварен. Има ли нещо конкретно, с което да ви помогна.

— Всъщност... — Дороти връчи на Маккалъм документите, дадени ѝ от Вайълет Смалц. — Трябва ни медицинският картон на Джулиъс ван Бийст и бихме искали да ни улесните.

— Какво е това? — изуми се Маккалъм.

— Бюрокрация — услужливо го осведоми Маккейн, — от вашия здравен център.

Маккалъм прегледа документите и направи гримаса.

— За какво ви е медицинският картон на Джулиъс?

— Просто искаме да сме подготвени, сър — обади се Дороти.

— Кой иска да го види? — настоя Маккалъм.

— Патологът.

— Защо?

— За да сме подготвени — повтори Дороти.

Маккалъм поклати глава.

— Решението не е мое, детективи. Ако патологът иска да види изследванията, да пусне официална молба. Процедурата е стандартна.

— Разбираме — увери го Маккейн. — Но понеже разследваме убийство и всички са заинтересовани случаят да се реши бързо, се питахме дали няма да ни помогнете.

Дороти додаде:

— Знаете как е, сър. Вестниците са жадни за информация и ще се радваме да им съобщим, че „Бостън Ферис“ изцяло ни сътрудничи във всеки аспект на разследването.

— Ние сътрудничим напълно — подчерта Маккалъм. — Внесете съответната документация и ще разполагате с изследванията.

Детективите не помръднаха. Маккалъм въздъхна с отвращение.

— Добре, добре. Ще се обадя по телефона. — Потупа документите. — Макар че не е редно.

— Много ви благодаря, сър — почти се усмихна Дороти. — Наистина го оценявам.

— Това е от полза за всички — рече Маккейн.

— Да, да. — Маккалъм вдигна слушалката. — Нямаме представа каква услуга ви правя. В добавка към сегашните ми несгоди се налага да се разправам и с Вайълет Смалц!

---

[1] Съюзът Купър е едно от най-престижните щатски учебни заведения. — Б.пр. ↑

12

— Било му по-лесно да се разбира с коравите работници! — измърмори под нос Маккейн и запали колата. — Какъв задник!

Дороти размаха пакета с рентгеновите снимки.

— Даде ни каквото искахме.

— Ако си сноб, бъди честен и се дръж като такъв. — Той усили парното на колата до дупка. — Така поне всички ще знаем с кого си имаме работа.

— Това е Бостън. Трябва да си свикнал досега — рече поучително Дороти. — Първо бяха интелектуалците. Сега са университетите. Ние служим и пазим земята на претенциозни умници.

Клетъчният телефон на Маккейн звънна. Той го извади от джоба си и отвори капачето.

— Маккейн... Чудесно, госпожо Метърс, просто прекрасно. Бих желал... да... да... Да... разбирам, госпожо Метърс, но тя е основен свидетел... Да... Да, ясно. Ще минем да поговорим с вас само няколко минути. Ще бъдем дискретни, обещавам ви... Ало? — Изпуфтя. — Затвори ми.

— Кой ти затвори?

— Райела Метърс. Дъщеря ѝ Спринг е жива и здрава. Намира се на тайно място и си — цитирам — „успокоява нервите“.

— Уплашена е.

— Кой не би се страхувал от този престъпник?

— За какъв престъпник говорим? — пошегува се Дороти.

Маккейн се усмихна и за момент се замисли.

— Добре е да ме придружиш до дома на Метърс и да убедиш госпожата да ни каже къде е Спринг.

— Искаш да говоря с нея като чернокожа с чернокожа?

— Като една силна и смела майка с друга. Какво ще кажеш да оставим рентгеновите снимки на Джулиъс в моргата и да говорим с доктора по-късно. Трябва да стигнем при Спринг преди Папи.

— Изключено е да е толкова глу... Няма значение. Да вървим.

На Дороти не ѝ се наложи да уговаря дълго Райела Метърс да им съобщи „тайния“ адрес на дъщеря си — апартамент на далечен братовчед в Роксбъри. Поредната история с общежития.

Отне обаче време да убеди Райела Метърс да не предупреждава дъщеря си за идването на полицията. Не искаха момичето да избяга.

Детективите обмислиха стратегията си на място. Спринг едва ли щеше да отвори по собствено желание, а те не разполагаха с необходимите документи, за да я принудят. След кратко обсъждане прецениха, че Дороти ще мине доста сполучливо за Райела, ако стои малко извън обхвата на шпионката. Спринг Метърс отвори вратата, видя непознати и се сви назад в ужас. Почти успя да тресне вратата в лицата им, но Маккейн я изпревари благодарение на бързата реакция с рамото си.

— Само няколко минути, Спринг. — Той си проправи път навътре и ѝ показа златната си значка. — Тук сме, за да ти улесним живота, кълна се.

— Тогава си разкарайте тъпите задници! Махайте се! Изчезвайте!

Крещеше, но Дороти кресна по-силно.

— Щом ние те открихме, момиче, мислиш ли, че на Папи ще му е трудно да направи същото? Сега се успокой и благодари на Господ Бог, че успяхме да го изпреварим.

Думите стигнаха до уплашеното съзнание на Спринг. Момичето отстъпи две крачки и скръсти ръце. Нищо чудно, че Джулиъс ѝ бе хвърлил око. Тя беше нокаут: гладка кожа с цвят на мока, големи кръгли очи, плътни и страстни червени устни, съвършени скули; слаба, но надарена с идеално стегнато задниче. Дори и когато бе слабичка, Дороти никога не бе имала такава фигура.

— Какво искате? — този път гласът на Спринг прозвуча дрезгаво шепнещ.

— Да вкараме Папи Делвекио зад решетките. И ти го искаш, нали?

— Не съм видяла никакви изстрели. — По гладките бузи на момичето се стичаха сълзи. — Говоря самата истина, госпожо. Не съм

видяла никакви изстрели, не съм видяла никой да стреля — плачеше тя. — Защо не ме оставите на мира?

— Защото не искаме животното, което застреля Джулиъс, да се разхожда на свобода — обясни Маккейн.

— Кого мислиш, че ще тръгне да преследва, ако не го затворят? — попита Дороти.

— Не и ако си мълча — упорстваше Спринг. — А и няма какво да кажа, защото нищо не съм видяла. Само чух. Бум, бум, бум, нали знаете. Това е. Бях твърде уплашена, за да се оглеждам и да забележа стрелеца.

Маккейн си извади тефтерчето.

— Къде седеше?

— До Джулиъс. Сваляше ме. Омайваше ме с приказки. Знаех какво ще последва — сви рамене тя. — Нямах нищо против.

— Справяш се добре, Спринг — похвали я Дороти. — А къде седеше Джулиъс?

— На масата — изгледа я тя презрително.

— На масата?

— Какво имате предвид?

— Масите бяха разположени до парапета, нали? — уточни Маккейн.

Спринг кимна.

— Той как седеше: с лице или с гръб към парапета? — попита Дороти.

Спринг премрежи поглед в опит да възстанови картината в съзнанието си.

— Той седеше... гледаше през парапета... гледаше вратата, за да вижда кой влиза. И изведнъж каза... той каза: „Ооох, Папи се върна“. Изправи се. Тогова чух изстрелите. Всички започнаха да крещят.

Тя захлупи лицето си с длани.

— Паднах на земята, свих се на малка топка и започнах да се моля на Господ. — Тя свали ръце и поклати глава. — Когато свърши, Джулиъс лежеше върху масата, а от него се стичаше кръв. Не видях Папи, нито пък го видях да вади оръжие.

Дороти направи опит да сложи нещата в ред:

— Спринг, когато стана, сигурна ли си, че видя Джулиъс да лежи върху масата? По корем ли беше или по гръб?

— По корем, струва ми се. Падна много тежко. Помня, че си помислих: сега ще счупи масата и ще ме премаже.

— Значи е паднал доста тежко? — поиска да се увери Дороти.

— Да — потвърди Спринг. — Падна тежко, но не видях кой го застреля.

Маккейн се намеси:

— Щом твърдиш, че не си видяла Папи да стреля, значи не си го видяла. Но ни кажи какво чу да казва Джулиъс и какво видя.

— Нищо няма да кажа. Уплашена съм до смърт от това животно.

— Ние ще те защитим.

— Пълни глупости. Полицията не може да защити никого, най-малкото чернокожа жена. — Спринг погледна Дороти. — И твоето присъствие тук не променя нещата по никакъв начин.

— Ще те призовем, Спринг — уведоми я Маккейн.

— Първо ще трябва да ме откриете. Следващия път няма да ви бъде толкова лесно.

— Трябва да я арестуваме — заключи Маккейн.

— Въз основа на какви обвинения? — Дороти извади клетъчния си телефон.

— Основен свидетел на убийство, има опасност да избяга и крещи по ченгета.

— Не е видяла нищо от особено значение — възрази Дороти. — Щом затворим Папи, ще се успокои. Запали колата и пусни парното. Замръзвам. Боже, това е най-студеният декември в статистиките.

— Всяка година го казваш.

— Просто запали колата, моля те.

Маккейн се подчини и включи парното до дупка, а Дороти провери съобщенията на телефона си. След секунда в колата замириса на опърлена вълна.

— Нещо важно?

— Капитан О'Тул иска да говори с нас.

— Това не е добре.

— Най-вероятно — не.

— Не каза ли защо?

— Секретарката му предаде да се явим в два.

— Не ми харесва.

— Шшшш... — Дороти се съсредоточи, докато прослушваше гласовата си поща. Натисна бутона за прекъсване и затвори капачето на телефона. — Доктор Чейндж се е обаждал. Рентгеновите снимки не са показали аневризма.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам.

— Чудесно, нали? — израдва се Маккейн.

— Въпреки това е сигурен, че причината за смъртта на Джулиъс е аневризма.

— Как е възможно?

— Може да е, както твърди Чейндж — да е скрита от някоя кост на снимката.

— Или Джулиъс е умрял от прострелна рана, която Чейндж е пропуснал.

— Запази го за себе си, когато се срещнем с него, Мики. — Дороти си погледна часовника — бе един и петнайсет. — Няма начин да стигнем до медицинския кабинет и да се върнем преди два. Ще съобщя на Чейндж, че ще бъдем при него към три и половина — четири.

— Звучи добре.

— Не е зле междувременно да хапнем нещо за обяд.

— Обяд? — изсмя се Маккейн. — Е, това е нова идея.

13

— В четири ми е удобно — каза Чейндж на Дороти по телефона.
— Ако закъснея малко, изчакайте ме.

— Няма проблеми, докторе. Само няколко въпроса.

— Ако се отнасят до рентгеновите снимки, сега не съм в моргата.

— Но впечатленията ви?

— Знам какво ви интересува. На пръв поглед не видях никакви... доказателства за аневризма, което не значи, че не е била там. Продължавам да твърдя: това е най-вероятната причина за смъртта.

— Добре, да приемем, че аневризмата е била там. — Дороти премести клетъчния си от едното уха на другото. — Можем ли да сметнем, че е била малка?

— Има такава вероятност.

— А ако е била малка — мъничко джобче, което дори не се е видяло на рентгена, и ако Джулиъс се е стоварил върху масата, допустимо ли е предположението, че подобен сблъсък може да е причинил спукването на тази малка аневризма... теоретично?

— Защо не проведем дискусията, когато се видим в моргата?

— Добре, но ми отговорете само на това: възможно ли е падането да е причинило спукването на аневризмата?

— Всичко е възможно — въздъхна Чейндж. — Но в съда ще ви трябват по-сериозни доказателства. — Замълча за момент. — Както и да е. Това е мое мнение.

— Благодаря ви. — Дороти затвори телефона си и се обърна към Маккейн. — В настроение съм за малко вкусна пастърма. На две пресечки сме от Рубинс. Какво ще кажеш?

— Звучи като план — усмихна се Маккейн. — Какво е мнението на Чейндж?

— Падането е под въпрос. Не било достатъчно силно за съда. Това е поне неговото становище.

— Становищата са като задниците. Всеки си има по едно — обобщава философски Маккейн.

Капитан О'Тул затвори вратата на стаята за разпити — задушно помещение без прозорци, едва побиращо маса стандартен размер и няколко стола. Подът представляваше мозайка от размествени гранитни плочки; стените, някога яркожълти, сега имаха цвят на избеляла горчица. Капитанът издърпа стол с крака си и седна на обратно — с корем, притиснат в облегалката. Беше зачервен, по челото му блестяха капчици пот. Извади носна кърпичка и избърса лицето си.

Придружаваше го Хариет Галауей, натрупала вече десет години опит в прокуратурата — много привлекателно миньонче, толкова слаба, че хората я забелязваха само заради огненочервената ѝ коса, която се спускаше по раменете и гърба ѝ. Беше облечена в ловджийско зелен костюм и черни ниски обувки. Зелените ѝ очи блещукаха, когато се усмихнеше. Сега обаче бе сериозна.

— Горещичко е тук — промърмори тя.

— И не мирише по-добре — добави О'Тул. — Седнете всички.

Дороти и Маккейн размениха погледи и седнаха.

О'Тул кимна на Хариет.

— Дамите първо.

Хариет прочисти гърло:

— Според шефа адвокатът на Делвекио прокарва версията, че Джулиъс е умрял вследствие на здравословни причини.

— Не точно — възрази Маккейн.

— Не ми харесва — обади се О'Тул. — Какво значи „Не точно“?

— И ние се опитваме да разберем, сър.

— Кой ние? — погледна учудено Хариет.

— Доктор Чейндж — поясни Дороти. — Джон Чейндж. Той мисли, че Джулиъс е умрял от аневризма, а не от прострелна рана.

— Той *мисли*? — повиши тон О'Тул.

— Мисли и затова ни прецаква — промърмори Маккейн.

— Това е неговото заключение засега — допълни Дороти.

— О, боже! — възкликна Хариет.

— И все пак — продължи Дороти — не е изключено стрелбата на Делвекио да е предизвикала спукването на аневризмата. Защото,

когато Джулиъс е бил улучен, той е паднал върху масата.

— Напълно възможно е натискът върху гърдите му от удара в масата да е причина за спукването на аневризмата — обясни Маккейн.

— Значи изстрелите са довели до верига от събития, причинили смъртта на Джулиъс ван Бийст — обобща Харriet. — Пак имаме основания да повдигнем обвинение в предумишлено убийство.

— Това ли се е случило? — не вярваше на ушите си О'Тул. — Убило го е падането? Чейндж ли го каза?

— Падането не е причинило аневризмата, ако е имало такава, но то може да е причина за спукването ѝ — уточни Дороти.

— Какво искаш да кажеш с „ако е имало такава“?

— Досега нищо не се е видяло на рентгеновите снимки — въздъхна Дороти.

— Започва да намирисва на кравешко лайно — изръмжа О'Тул.

Харriet си играеше с косата си.

— Значи е възможно и да не е имал аневризма?

— Според Чейндж засега на рентгеновите снимки няма физическо доказателство за такава — обади се Маккейн.

— Как тогава е стигнал до заключението, че Джулиъс е умрял от аневризма?

— При аутопсията е открита разкъсана артерия и голямо количество кръв в гърдния кош — за пореден път обясни Дороти. — Уважавам Чейндж, но изпитвам известни съмнения дали не е пропуснал някоя огнестрелна рана.

— Чейндж, казваш, е прецакал работата? — стрелна я с поглед О'Тул.

— Никой не е идеален — прошепна Маккейн.

Капитанът почервения още повече.

— Имамe среща с него след час — намеси се Дороти. — Ще прегледаме всичко в детайли.

— Отменете срещата — отсече О'Тул. — Предстои ни да се оправяме с по-важни неща. Сред купа конфискувано оръжие намерихме с кой пистолет е стреляно по Джулиъс. Върху дяволското нещо е открит частичен отпечатък от десния палец на Делвекио.

Дороти и Маккейн се усмигнаха.

— Прибрахте ли го? — попита тя.

— Задържат го в момента. Но има и лоша новина; свидетелите, първоначално признали, че са видели Папи да вади пистолет, се отметнаха. Все пак наличният отпечатък доказва, че в даден момент задникът е пипал пистолета. А с този пистолет е прострелян Джулиъс.

— Надявам се съдебните заседатели да съберат две и две — подхвърли Дороти.

— Ако ще се опитвам да докажа предумишлено убийство, трябва да съм сигурна, че Джулиъс е убит като част от предумишлено, директно действие, извършено от обвинителя. Сега излиза, че не знаем за такова нещо — обърка се леко Хариет.

О'Тул се втренчи в детективите.

Маккейн подхвана:

— Това е въпрос за Чейндж. Но същевременно...

— Ето как стоят нещата — прекъсна го Хариет. — Ако го обвиним в опит за убийство, а не в предумишлено убийство, адвокатът на Папи ще разбере, че не сме в състояние да докажем дали пистолетът е убил Джулиъс. Това ще му даде основание да се бори дори и с предявеното обвинение.

— Какво искате от нас? — попита Дороти.

— Да видите дали ще успеете да го сплашите за предумишлено убийство — обясни прокурорката. — В такъв случай вероятно ще се споразумеем за опит за убийство. В противен случай рискуваме да се явим в съда с някакво мизерно обвинение.

— Това е нелепо! — възкликна Маккейн. — Той се е целил в Джулиъс, докоснал е шибания пистолет и куршумите са улучили целта си.

— Но не задължително смъртоносно, детектив. И ако не намерим някой, който да е видял Папи да стреля, ще се окажем с пробив във веригата. А Папи може да е много чаровен, когато иска — напомни Хариет. — Събери няколко баскетболни фенове сред заседателите, да речем, една-две почитателки, и попадаме в голяма беда.

В стаята се възцари тишина.

Пръв я наруши Маккейн:

— Как виждате това: нямаме съществена улика за наличието на аневризма на рентгеновата снимка. Следователно към настоящия момент аз не знам какво е убило Джулиъс. Значи, нищо не ме спира да

кажа на Делвекио, че е бил куршумът, изстрелян от него. — Той сви рамене. — По дяволите! Върховният съд ми дава право да заблуждавам, нали? Нека вляза сега, за да поработя върху него.

— Той вече поиска да говори с адвокат — обади се Хариет. —
Още първия път, когато го задържахме.

— Днес не съм чул да иска адвокат.

— Няма значение — възрази Хариет. — Щом веднъж е поискал...

— Освен ако не пожелае да говори с мен по собствено желание — прекъсна я Маккейн. — Двама души си бърбят съвсем невинно.

— Защо, по дяволите, ще иска да говори с теб? — плесна по масата О'Тул.

— Когато реша, мога да съм много чаровен — усмихна се Маккейн.

Погледна Патрик Лутър Делвекио през едностранното стъкло за наблюдение.

Огромна, широкоплещеста фигура. Наскоро навършил двайсет, той представляваше разглежено хлапе в прекалено голямо тяло. И това го правеше заплаха. Беше небрежно облечен в дънки и блуза. Модерни спортни обувки, сигурно номер 55, украсяваха краката му.

Устата на хлапето бе замръзнала в предизвикателна усмивка, но цялото му тяло не спираше да се движи: барабанеше с пръсти по масата, потропваше с крака, главата му се поклащаше в някакъв вътрешен ритъм. Иначе изглеждаше спокоен. Все едно перспективата за дълга почивка на топло не беше нищо повече от ваканционен лагер.

Маккейн влезе в стаята за разпити. Облиза устни.

— Здравсти, Папи.

Делвекио се втренчи в него.

— Няма да говоря с теб.

— Защо не? Толкова ли съм грозен?

— Да. Толкова си грозен. А и няма да говоря с теб, защото не говоря с ченгета.

— Рано или късно ще се наложи да говориш с нас. Помислих си, че ако сме само аз и ти, нали знаеш — нещо като един на един. Това ще опрости нещата.

Делвекио се изсмя.

— Ходи се шибай!

Маккейн поклати пръст.

— Да, помисли си за това, когато иглата се забиے във вената ти.

— В Масачузетс няма смъртно наказание — отвърна презрително Делвекио. — А и всичко, за което ще ме накажат, е нанасяне на вреди или някаква подобна глупост.

— Кой ти го каза?

— Всички.

— Добре. — Примигвайки, Маккейн се настани на един от столовете. — Прав си за иглата, но след петдесет години в затвора ще си мечтаеш за нея. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Говориш празни приказки — изсмя се Делвекио.

— А ти си в беда, мой човек. Защото днес е нов ден и познай какво, Папи! Намерихме пистолета. Хубаво и чисто балистично съвпадение с куршумите в Джулиъс и твой красив отпечатък. Това вече е убийство първа степен, Папи. Предаваме те на прокуратурата — подписано, запечатано и доставено.

Делвекио сви устни, но си замълча. Маккейн реши да почака. Мина доста време, докато онзи срещу него наруши тишината:

— Джулиъс не е умрял от прострелните рани. Няmate нищо срещу мен.

— Така ли ти казаха? — поклати глава Маккейн. — Един ти разправя едно, друг — друго, а после нещата се променят — изсмя се той.

Делвекио се опита да запази самообладание, но младежката му импулсивност надделя:

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо — повдигна рамене Маккейн. — Не те виня, Папи. Повечето атлети се справят много добре на процеси. Всички тези момичета, които ти се нахвърлят. — Направи пауза. — Но, от друга страна, повечето атлети не оставят отпечатъци по димящо оръжие. А и повечето атлети не убиват други атлети. Хората харесваха Джулиъс. Може би повече от теб.

— Няма значение, защото не е умрял от куршум.

— Продължавай да си го повтаряш, Папи. Току-виж убедиш някого. — Маккейн се изправи. — Радвам се, че си поговорихме. Успех с адвоката ти.

Той се запъти към вратата.

— Хей! — изкрещя Папи.

Маккейн се обърна, но не проговори.

— Лъжеш! — извика момчето.

Маккейн се заклати заднишком към вратата.

— Какво твърдиш? Какво знаеш за цялата тази помия?

— Съжалявам — разпери ръце Маккейн. — Не мога да говоря нищо в отсъствието на адвоката.

— Майната му на адвоката. Какво казваш?

Маккейн сви коляно и бръкна в джоба си.

— Защо трябва да те съветвам каквото и да е, след като ти не ни казваш нищо?

— Щото... — Делвекио сви устни — ти ме обработваш. Не участвам в нагласени игри. Да. Ще изчакам адвоката си.

— Хубав избор — подхвърли Маккейн. — Надявам се да е за твое добро, а да не е от онези типове, дето се опитват да правят кариера на чужд гръб.

Тръгна към вратата. Постави ръка върху дръжката и в този момент Делвекио се обади:

— Да речем, мога да ти дам нещо, щото нищо не съм направил. Това е истината.

Маккейн остана с гръб към момчето.

— Чуваш ли ме? — подвикна Папи.

Маккейн се обърна и срещна погледа му. Очите на Папи премигнаха. Хлапетото облиза устни, сякаш си *ближеше* раните.

— Какво?

— Седни! — заповяда хлапакът на Маккейн, все едно го правеше по навик. — Не ми харесва да ми висиш на главата така.

Маккейн седна.

— Ето каква е сделката — започна Делвекио. — Нищо не коментирам за случилото се в клуба. Не съм глупав. — Наведе се твърде напред над масата. Маккейн преодоля инстинкта си да се отдръпне. Изчака.

Хлапетото продължи:

— Това, което ще ти кажа, няма нищо общо с Джулиъс. Става дума за друго.

— Слушам. — Маккейн опита да запази гласа си равен. Не беше лесно с тази навъсена мутра на сантиметри от лицето му.

— Какво ще ми дадеш? — попита Делвекио.

— Как да ти кажа, преди да знам за какво говорим, Папи?

— Човече, ти ме обработваш.

— Добре, Папи. Дай ми следа, подскажи ми.

Делвекио се облегна в стола и скръсти ръце.

— Може да имам идея къде се крие определена личност, която издирвате.

— Така ли? — гласът на Маккейн прозвуча равнодушно, но умът му препускаше.

— Не че знам със сигурност — изгледа го Делвекио, — но чувам разни неща.

— Казвай.

— Няма да лежа, нали?

— Това не може да не се случи, Папи.

— Добре... тогава ще излежа минимална присъда. Шест месеца за безразсъдна стрелба или каквото и да е. В градския затвор. Това ще издържа. Справих се, когато бях на четиринайсет.

— Така ли?

— Да — ухили се Папи. — Сбих се с едни пичове. Преди много време. Бях малолетен. Досието е запечатано.

— Както трябва да бъде — уточни Маккейн.

— Три месеца — разпери пръсти Папи — и излизам навреме за сезона.

— Момчето е мъртво, Папи. Трябва да съм честен с теб. Но не твърдя, че няма да измислим нещо, ако ми дадеш добра информация.

— Повярвай ми! Добра е!

— Виж, Папи, ще направя всичко възможно. За какво говорим?

Делвекио се озъби.

— Вие търсите някого, нали? — Издаде звуци като от целувки. — Господин Любовника. И няма да си отворя устата повече, докато не ми уредите сделка.

Маккейн се вторачи в него.

„Търсите някого.“

„Любовника.“

Копелето говореше за беглеца, за масовия убиец, търсен в Пърсвил, Тенеси.

Копелето говореше за Ромео Фрит.

До девет и половина вкараха Папи и Любовника на сигурно място зад решетките. Утре Ромео Фрит щеше да се отправи обратно на път към Тенеси, където щеше да си получи инжекцията, а Делвекио щеше да се качи на автобус за затвора.

След като разбраха за разговора с Маккейн, адвокатите на Папи бесняха, кълняха, заплашваха и накрая осъзнаха, че тяхното момче си е изработило добра сделка. След три часа ожесточени спорове с Хариет се съгласиха на присъда за непредумишлено убийство. Осъдиха Папи като непълнолетен престъпник, макар да му беше първо провинение. След два-три сезона може и да се върне на игрището.

Дороти и Маккейн не беснееха заради развързката. Но Чейндж поддържаше тезата, че причината за смъртта е аневризмата, и щеше да е невъзможно да изкарат присъда за предумишлено убийство.

Дори опит за убийство се оказа трудна работа.

— Това е Бостън — констатира Маккейн, — трябва да познаваш публиката си. Все пак се справихме добре.

Дороти се сви в палтото си. От залива идваше пронизващ вятър. Небето беше тъмно и чисто. Тази вечер нямаше сняг и това я правеше още по-студена.

— За Елън ван Бийст едва ли е така — възрази мрачно тя, тракайки със зъби.

Маккейн загърна шала около врата, устата и носа си.

— Все пак Папи ще лежи известно време, а и един по-страшен убиец вече няма да се разхожда по улиците.

— Не разбирам какво казваш.

Той дръпна шала от устата си и повтори:

— Като цяло не е зле, нали?

— Да... Как възприемаш идеята ти да се обадиш на Елън?

Маккейн остана безмълвен за момент, извади ключовете за колата от джоба си и подкани:

— Да отидем да вечеряме някъде. Умирам от глад.

— Искам да се прибера вкъщи при момчетата.

— Хайде да ги изведем — предложи Маккейн — Аз черпя. Мисля си за омарите. Как гледаш на „Легал“?

Дороти не можа да устои.

— И аз съм гладна. Ще се обадя на момчетата да се срещнем там.

— Звучи чудесно! — Треперещ, Маккейн отвори вратата на колата. Запали двигателя и включи парното. Изминаха няколко минути, докато въздухът вътре стана нормален за дишане. — Отначало няхах желание да карам Коледа във Флорида. Знаеш чувствата ми към Флорида. Сега след толкова влачене по студа и не спане през последните няколко дни Флорида не звучи и наполовина така зле.

— Вземи ме с теб.

— Винаги си добре дошла.

Дороти извади телефона от претъпканата си чанта. Погледна екрана на клетъчния и прочете текстовото съобщение.

— Забрави за омарите. Чейндж иска да ни види веднага.

— Свърши се — изохка Маккейн.

— Очевидно не. Иска ти се да пренебрегна главния призрак, нали?

— Да — призна Маккейн. — Не. — Грабна телефона ѝ. — Обади му се, но след вечеря.

Лабораторията в мазето беше тъмна като в рог, докато Чейндж не щракна ключа на флуоресцентната лампа, фиксираните на тавана осветителни тела примигаха неколkokратно и помещението потъна в сияние. Очите на Дороти привикнаха със светлината и тя съблече палтото си. Сложи го на закачалката, но бързо размисли и пак го облече. Все едно се намираше в иглу.

— Добър вечер, детективи — поздрави Чейндж.

— Само не ми казвайте, че Джулиъс е умрял от прострелна рана. Папи получи по-ниска присъда.

— Не, не е умрял от прострелна рана. — Чейндж включи светлините на монтирания върху стената негативоскоп и прегледа доволно количество големи жълти пликове. — Съжалявам за температурата. Това не би трябвало да трае дълго.

— Тогава защо не почакайте до сутринта? — заяде се Маккейн.

— Помислих, че ще искате да видите това — посочи към пликите Чейндж. — Вероятно ще промени утрешния ви график.

— Тогава ни го покажете утре — измънка Маккейн.

Дороти го сръга в ребрата.

— Какво е, докторе?

— Ето, започваме.

Чейндж взе голяма рентгенова снимка и я постави на черния монитор.

— Рентгенова снимка на гръден кош.

— Точно.

— Открили сте аневризмата? — попита Дороти.

— Няма аневризма. Но сега повече от всякога съм убеден, че Джулиъс е умрял от такава. — Чейндж взе показалка. — Би трябвало да е някъде тук. Виждате ли областта в сиво, тази арка? Тук аортата се разделя на субклавийна и каротидна артерия.

— Виждам само ребра — промърмори Маккейн.

— Ще стигнем и дотам — успокои го Чейндж. — В тази снимка няма нищо подозрително от анатомична гледна точка. Всичко изглежда нормално. Не, нека се коригирам: всичко изглежда нормално в съдовата система — обърна се той към Маккейн. — Така. След като обърнахте внимание на ребрата, нека ги погледнем. Общо дванайсет ребра.

— На мен ми изглеждат доста повече — обади се Маккейн.

— Защото виждате двоен образ — десет ребра са закрепени: идват от гръбнака, извиват се и се прикрепят към гръдната кост. — Той вдигна показалката и ги проследи. — Понеже картината е двуизмерна, виждаме всяко ребро в две проекции — предна и задна.

— Схванах — кимна Маккейн. — Продължете.

— Тук са така наречените плаващи ребра — проекциите от двете страни на гръбнака, които изглеждат увиснали.

— И това не е нормално? — попита Дороти.

— Напротив, напълно нормално е. Изслушайте ме. — Чейндж проследи ребрата отново. — Ето дванайсетото ребро — на пътя му няма нищо. Но единайсетото ребро на тази снимка е по-късо от нормалното. В смисъл, върхът е частично скрит от гръдния кош или

по-точно от арката на десетото ребро. Вгледайте се по-внимателно в това, което соча, и ми кажете какво виждате.

Детективите съсредоточиха поглед върху рентгеновата снимка.

— Изглежда като разчленение — каза Маккейн.

— Да, да — потвърди Дороти. — Виждам го.

— Не *изглежда* като разчленение — поправи ги Чейндж. — Това е разчленение. Нарича се добавъчно ребро, а в този случай — разчленено ребро. Състоянието е необичайно до известна степен, но в действителност не е нещо рядко — едно към двайсет.

Той ги погледна.

— Аз аутопсирах момчето. Изучих го отвътре навън. Добавъчното ребро няма нищо общо със смъртта на Джулиъс. Но също така няма нищо общо и със самия Джулиъс. Тази рентгенова снимка не е на тялото, което аутопсирах. Това, което отворих, няма, повтарям, няма добавъчно ребро. Щях да го видя ясно, щях да го забележа. Въпреки това се върнах и проверих.

Очите на Чейндж блеснаха. Детективите го виждаха за първи път такъв.

— Снимката не е на Джулиъс — изрече бавно Дороти.

— Вие сте детективите — подхвърли Чейндж. — Може би ще искате да разберете какво става.

Последва мълчание.

Медикът удари по снимките с показалката.

— На ваше място бих прегледал всички медицински изследвания на Джулиъс. Не само от последната година.

— Ние само една ли ви дадохме? — попита Дороти.

— Толкова даде училището. За момента беше достатъчно. Искахме последната снимка, за да проверим дали е имал аневризма. Джулиъс беше последна година.

Дороти кимна.

— Значи Здравният център на „Бостън Ферис“ трябва да има и други рентгенови снимки. Идете и вижте дали ще ги откриете. Поне някоя, която наистина е на Джулиъс.

Той свали снимката и я пхна в плика.

— Ще запазя тази като част от записките ми.

— О, боже! Знаеш ли какво означава това, Дороти! — възкликна Маккейн. — Да се върнем в „Бостън Ферис“ и отново да се разправяме

с Вайълет Смалц.

— Тази жена е невъзможна — изсумтя Дороти, — направо ще ни закове. И не защото има какво да крие, а защото ѝ прави удоволствие да затрупва хората с бумаги.

— Този тип ми е познат — намеси се Чейндж. — Аз ще дойда с вас, дано това ускори нещата.

— Ще помогне и ако отново говорим с президента Маккалъм — допълни Дороти.

— По-добре да ни съдейства — поклати глава Маккейн. — Има нещо гнило в проклетото училище.

В осем сутринта мрачното небе бе надвиснало над района на училището. Някъде зад гъстата мъгла слънцето се опитваше да си проправи път през облаците, давайки малко светлина, но не топлина. Пътеките през двора на колежа бяха все още заледени и хлъзгави. Обувките на Маккейн скърцаха. Носът му бе станал почти чуплив от студа. Той, Дороти и Чейндж трябваше доста да се постараят, за да поддържат темпото на президента Маккалъм.

— Несъмнено е пропуск. — Маккалъм загърна якето си. — Просто объркване. — Гласът му не звучеше убедително. — Случва се, нали знаете. В болниците стават грешки.

— Тази е била фатална. — Зъбите на Маккейн тракаха от студ. — Няма доктор, който е с всичкия си и който би позволил на Джулиъс ван Бийст да играе с аневризма.

Маккалъм се намръщи и отвори двойните стъклени врати на Здравния център, давайки път и на тримата. Чакалнята вече беше претъпкана с приведени, червеноноси, бледи студенти, кашляци, подсмърчащи и трепереци. Сестрите поздравиха Маккалъм с учудване и почитание. Той профуча край тях и влезе с гръм и трясък в архива, където Вайълет Смалц отдаваше почит на тоновете документи. Тя повдигна поглед от бюрото. Очите ѝ шареха наляво-надясно по лицата на четиримата посетители. Изправи се и се опита да потисне презрението си.

— Президент Маккалъм.

— Донесете ни всички медицински изследвания на Джулиъс ван Бийст.

Ченето на жената увисна.

— Сър, това не е по устав. Трябва ми разрешение...

— Момчето е мъртво! — изкрещя Маккалъм. — Донесете ми изследванията му, и то веднага!

Вайълет прехапа устни.

— Ще отнеме известно време.

— Тогава не се бавете повече! — Маккалъм си ухапа палеца. Вдиша, издиша и смекчи тона. — От изключителна важност е, Вайълет. Репутацията на колежа зависи от това.

После потри ръце.

— И вие сте сигурен, докторе, че няма възможност рентгеновата снимка, която сте видели, да е на Джулиъс ван Бийст.

— Сто процента.

— Добре, тогава просто ще почакаме... — гласът на Маккалъм заглъхна.

Никой не проговори, докато Вайълет не донесе документите.

— Това са всичките — подаде ги тя на Маккалъм, който от своя страна ги връчи на Чейндж.

Докторът извади рентгеновите снимки на гръдния кош.

— Имате ли негативоскоп?

— Разбира се — обади се Вайълет. — Не работим на полето, ако искате да знаете.

Заведе ги в един празен кабинет за прегледи и включи светлините на негативоскопа. Чейндж монтира снимките на щипките и се съсредоточи върху картината. Маккейн проговори пръв:

— И тук реброто е разчленено.

— Така е — съгласи се Чейндж. — Тези снимки не са на Джулиъс.

— Откъде сте толкова сигурен? — предизвика го Маккалъм. — Не е ли възможно да се е подложил на операция за премахване на добавъчното ребро?

Чейндж помисли върху въпроса.

— Кога трябва да го заровят?

— Погребах го вчера — обади се Дороти.

— Ще напиша заповед за ексхумация.

— Докторе... — подхвана Дороти. — Преди да започнем да изравяме мъртвите, не е ли по-добре да изясним някои неща. Първо: вие сте сигурен, че е умрял от аневризма.

— Залагам репутацията си, че момчето е страдало от съдова аномалия. И изобщо не виждам причина защо ще търси хирургична намеса да премахва добавъчното ребро. Всъщност сигурен съм, че не е предприел такава — никакви стари белези не подсказваха подобна интервенция. Тези рентгенови снимки не са на Джулиъс ван Бийст.

— Не знам дали са на Джулиъс, или не — вклини се Вайълет, — но ще ви обърна внимание, че никоя от тях не е правена в училището.

Четири чифта очи се вторачиха в нейните. Тя посочи подписа в долния край на негатива.

— Тук пише „Професионална градска рентгенова лаборатория“. Дори не съм чувала за такава лаборатория. Ако питате мен, сигурно става въпрос за измислена компания.

Маккейн се обърна към президента:

— Повечето атлети в училищната лаборатория ли си правят снимките?

— Защо питате него? — изръмжа Вайълет. — Аз знам отговора на въпроса.

Маккейн изчака.

— Отговорът е да. Обикновено прегледите се правят две седмици преди началото на учебната година. Идвам лично да следя процеса на съхранение на данните. Веднъж оставих един подчинен и, боже, настана тотална бъркотия.

— Положително ви е отнело часове, докато почистите — подхвърли Маккейн с известна доза сарказъм.

Вайълет го погледна сърдито, но си прехапа езика.

— Не само че е правена извън училището, но и със закъснение. Вижте датата — цял месец след началото на семестъра. Това не е по правилник.

Дороти се обърна към Чейндж:

— Твърдите, че няма доктор с всичкия си, който да позволи на Джулиъс да играе с аневризма.

— Точно така.

— Ами ако лекарят на отбора е скрил от Джулиъс?

— Трябва да е психопат — произнесе се Чейндж.

— Това е абсурдно — възнегодува Маккалъм. — Нашият персонал е от най-висока класа и аз няма да търпя такива обви...

— Обвинения или не — прекъсна го Дороти, — но би било нехайство от наша страна, ако не говорим с лекаря на отбора.

— Сигурен съм — довърши мисълта си Маккейн, — че той би бил точно толкова обезпокоен от това, колкото и ние. Като се има предвид, че е от най-висока класа и всичко останало.

Маккалъм направи гримаса. Втренчи се в тавана и вдигна ръце.

— Дори не знам дали е в базата на училището.

— Треньорът е тук — осведоми го услужливо Дороти. — Отборът има среща днес в осем, за да поговорят за Джулиъс. Без изключения. Следователно включва и лекаря на отбора.

— Тогава какво чакаме? — попита Вайълет.

— *Ние* какво чакаме? — поправи я Маккейн.

— Момчето е направило рентгеновата снимка извън училището и най-вероятно това е причината за смъртта му. Недопустимо е, че са му го позволили. Цялата тази работа поставя под съмнение моето съхранение на документацията и системата ми. Няма да толерирам подобно своеволие. — Вайълет грабна палтото си от закачалката. — Хайде, хора, да вървим.

Момчетата се занимаваха с основни упражнения, явно за да създадат атмосфера на нормална обстановка. По отпуснатата стойка на сина си Дороти разбираше, че му липсва концентрация, а най-вероятно и на съотборниците му. Те взимаха пример от треньора Албърт Райън, бивш играч на „Селтикс“ и двайсетгодишен ветеран в колежанското треньорство. Райън, висок метър и деветдесет и пет, много слаб и плешив, по принцип беше мълчалив, но сега изглеждаше парализиран от трагедията. Изражението му напомняше физиономията на капитан на потъващ кораб. Когато групата се изправи пред него, той поклати глава и посочи висок мъж към шейсетте, с шкембенце, облечен в синя кашмирена фланела, сив спортен панталон и синьо поло. Стоеше до страничната линия на игрището.

Мартин Грийн беше хирург-ортопед, специалист по спортна медицина. Освен целодневната си частна практика вече петнайсет години беше обвързан с „Бостън Ферис“. Говореше авторитетно, но Дороти едва го чуваше от ехтящите стъпки и тупкането на топката.

— Хора, защо не поговорим на някое по-тихо място?

— Треньоре, стига за днес — каза Маккалъм.

Райън кимна, наду свирката и отпрати момчетата да се оправят. Те се изнесоха бавно от салона. Маркъс поздрави Дороти с плахо кимване, но остана със съотборниците си.

Маккейн тропна с крак. Празното помещение кънтеше като катедрала.

— Джулиъс настоя да направи рентгеновите си снимки извън училище — обясни доктор Грийн. — Изпитваше ужас от процедурата и предпочете да ги направи при личния си лекар.

— Беше го страх от рентгена? — не овладя съмнението си Маккейн.

— Дядо му, изглежда, е починал от рак вследствие на прекомерно радиационно лъчение, затова той не се доверяваше на училищната апаратура. Имало твърде много изтичане на радиация или някакви подобни безсмислици.

— Абсолютна безсмислица! — съгласи се Вайълет.

— На какъв тип радиационно лъчение е бил изложен дядо му? — осведоми се Маккалъм.

— Работел като асистент в някаква университетска лаборатория. — Грийн сви рамене. — Така и не чух цялата история, но малкото, което Джулиъс ми разказа, звучеше странно. В крайна сметка обаче момчето се притесняваше и дори кроеше планове за собствена лаборатория, където да си прави рентгеновите снимки. Не сметнах за необходимо да споря с него.

— Това не е по правилника! — намеси се Вайълет.

— Не, не е — съгласи се Грийн. — Но тогава не видях вредата. Той го правеше още от гимназията. Всъщност повиках треньора и поне тази част от историята се потвърди. Като повечето суператлети Джулиъс беше страшно особен. Имаше си суеверия, ритуали и навици, затова възприех и това за поредната странност в дългия списък. А щом снимките бяха чисти, какво значение има къде са правени?

— Значи сте прегледали снимките? — поиска да се увери Чейндж.

— Разбира се! Той лично ми ги носеше и ги преглеждахме заедно. — Погледът на Грийн потъмня. — Защо? Какво става?

— Знаете ли как е умрял Джулиъс? — попита Чейндж.

— Беше застрелян.

— Беше застрелян, но е умрял от спукване на съд, най-вероятно на субклавийната артерия. Сигурен съм, че хлапето е имало аневризма.

— Ау, ау, ау! — изтърва се Грийн. — Никога не съм видял аневризма.

— Защото не сте виждали рентгеновите снимки на Джулиъс — уточни Дороти.

— За какво говорите? — Грийн беше напълно объркан.

Дороти погледна Чейндж и той обясни ситуацията.

Треньорът Райън се намеси:

— Какво, по дяволите, искате да кажете? Че онзи изрод от „Дюкейн“, дето удари Джулиъс на мача, е причинил смъртта му? —
Беше пребледнял, лицето му плуваше в пот.

— Албърт, седни! — разпореди се доктор Грийн.

— Не, добре съм! Искам да знам какво става. Да не би да намекувате, че баскетболът го е убил?

— Не съвсем — отговори Чейндж.

— Тогава какво, по дяволите, искате да кажете?

— Албърт! — повиши тон Маккалъм.

Райън кљюмна.

— Съжалявам, сър. Нервите ми...

Маккалъм го потупа по рамото.

— Всички сме разтърсени. — Обърна се към Чейндж: — Ще ни дадете ли изчерпателно обяснение, моля?

— Да се каже какво точно е причинило спукването на артерията, би било спекулация — подхвана Чейндж. — Но е ясно едно: Джулиъс не е трябвало да играе какъвто и да е контактен спорт.

— Нямаше да му позволя да играе, ако бях видял проклетата аневризма на проклетия рентген — увери го Грийн.

— Ето какво се случва, когато не се следят правилата! — намеси се Вайълет.

Всички се вторачиха в нея. Но в конкретния случай тя имаше право. Дори Маккейн трябваше да го признае.

— Ако хлапето е правило това още от гимназията — да заменя една снимка с друга — значи е знаело за състоянието си — обобщи детективът. — Следователно някъде по веригата има рентгенова снимка, която показва аневризмата.

— Ние разчитаме само на това, което ни е дадено — заяви Маккалъм. В гласа му имаше облекчение. — А тези рентгенови снимки са чисти, нали, доктор Чейндж? Доколкото сме знаели, момчето е било здраво.

— Чисти са и не са на Джулиъс.

— Господи, това е ужасно! — възкликна Грийн.

— Детектив Маккейн е прав — обади се Дороти. — Някъде има рентгенова снимка. Въпросът е колко назад трябва да се върнем.

— Педиатърът му навярно има снимки от времето, когато е бил дете — изрази предположенията си Маккейн.

— Което означава, че е бил длъжен да уведоми майката на Джулиъс за състоянието му — заключи Чейндж.

— Някоя майка с всичкия си не би оставила сина си да върши нещо, което би застрашило живота му. Убедена съм, че Елън не знае нищо — изкоментира Дороти.

— Гръдни рентгенови снимки на деца стандартна процедура ли е? — попита Маккейн.

— Не е част от рутинния преглед на дете. Но при упорит и тежък круп, лош бронхиолит или съмнения за пневмония се правят задължително — обясни Грийн.

— Време е да поговорим с педиатъра на Джулиъс.

— Ще ни трябва разрешението на Елън — напомни Дороти. — Не искам да ѝ поднасям такива новини сега. Твърде трагично е... — Погледна към лекаря на отбора. — Доктор Грийн, споменахте, че сте разговаряли с треньора на Джулиъс в гимназията и те имали рентгенови снимки?

Грийн кимна.

— Да започнем оттам. Да сравним техните снимки с тези. Поне ще знаем дали е използвал същата смяна.

— Коя гимназия е посещавал? — попита Маккейн.

— „Свети Пол“ — отвърна треньорът Райън.

— „Свети Пол“ в Нютън? — уточни Дороти.

— Да — потвърди президентът Маккалъм. — Като повечето от нашите студенти, и той беше местен.

— Напред към Нютън! — призова Маккейн. — Винаги съм харесвал покрайнините през зимата.

„Свети Пол“ украсяваше седем акра скъпа земя върху ширналите се из Нютън хълмове. Институцията представляваше основно подготвително епископално училище в Нова Англия. На табела върху параклиса от колониалната епоха се четеше: „Службите са по желание. Всички сме Божии чеда“.

Почти два метра и десет сантиметра високият Джим Уинфийлд, още една бивша резерва в НБА, работеше като старши треньор. Бръснат скалп и козя брадичка увенчаваха изваяното му лице, тип воин масаи.

„Черното е красиво — помисли си Дороти. — Какво ли е да живееш с мъж, който има такова излъчване?“

Подобно на Райън, Уинфийлд изглеждаше вцепенен от смъртта на Джулиъс. Каза на детективите, че си спомня телефонно обаждане от „Бостън Ферис“ по повод рентгеновите снимки на Джулиъс ван Бийст.

— Колебая се само дали беше доктор Грийн или Ал Райън. Познавам и двамата добре, защото през изминалите години сме правили доста препратки, така да се каже.

Седяха в офиса му — просторно помещение с дървена ламперия, направо задръстено от изложени на показ трофеи. Училището имаше първи места в състезания по американски футбол, баскетбол, бейзбол, футбол, хоккей, тенис, плуване, поло, фехтовка и лакрос. В „Свети Пол“ приемаха спорта много на сериозно.

— И за какво си говорехте, независимо с кого? — попита Дороти.

— Не си спомням точно за какво беше разговорът, госпожо — каза Уинфийлд. — Беше преди повече от три години. Искане да знаят дали Джулиъс винаги е носил собствени рентгенови снимки и аз им казах, че всички хлапета, които се занимават със спорт, носят собствени снимки. Ние нямаме такава апаратура.

На вратата се почука. В офиса влезе тронав тийнейджър, облечен в сиви спортни панталони, бяла риза, жилетка и вратовръзка. Носеше

няколко големи плика.

„Хубави дрешки“ — помисли си Маккейн. По-хубави от каквито някога е носил, дори и на погребението на собствения си баща.

— А... ето — каза Уинфийлд. — Благодаря, Том. Как е глезенът ти?

— По-добре е с всеки изминал ден, тренер.

— Радвам се да го чуя.

Том се усмихна и излезе.

Уинфийлд поклати глава.

— Хлапето изкълчи глезена си преди голям мач и игра с контузия. Това, което започна с навяхване, приключи с разкъсан лигамент.

— Това е ужасно! — каза Дороти. — Къде са били родителите?

— Не мисля, че са знаели. Тези деца са полудели. Всички се борят за една и съща стипендия и конкуренцията е жестока. Ужасно е, но реалността е такава. — Той подаде пликовете на Чейндж. — Заповядайте, докторе.

Медикът каза:

— Учуден съм, че училището е запазило медицинските изследвания на Джулиъс толкова дълго.

— Всичко се съхранява десет години и след това се прехвърля на микрофилм. „Свети Пол“ има силно чувство за историята. Много от възпитаниците ни стават известни или поне добре познати.

Чейндж извади радиографската картина от последната година на Джулиъс и я повдигна на прозореца. Светлината не беше идеална, но беше достатъчна, за да се видят ребрата.

Детективът въздъхна с разочарование.

— Всичките ли са еднакви? — попита Дороти.

— Да видим. — Чейндж извади друга снимка.

— Какво търсите? — попита Уинфийлд.

Чейндж посочи добавъчното ребро.

— Това търсим.

Уинфийлд присви очи.

— О, виждам. Костта е разчленена. Означава ли нещо?

— Означава, че не е рентгеновата снимка на Джулиъс ван Бийст — натърти Чейндж.

— Какво? — смая се Уинфийлд. — Объркан съм. Какво става?

— Иска ни се да знаехме. — Маккейн погледна Дороти. — Ти му обясни.

Уинфийлд слушаше внимателно. Погледът му ставаше все по-ужасен, докато Дороти свързваше събитията от изминалите дни.

— Боже! Нямах представа! — плесна се по бузата той.

— Явно не сте единственият — констатира Дороти. — Кой би предположил, че момчето се е опитвало да скрие нещо.

Маккейн въздъхна тежко.

— Изглежда, ще трябва да проследим медицинската му история още по-назад. — Той погледна Уинфийлд. — Имате ли представа чии са тези снимки?

— Никаква.

— С кого дружеше Джулиъс в гимназията? — поинтересува се Дороти.

— Той беше суперзвезда — каза Уинфийлд. — Имаше фенклуб. — Треньорът направи пауза. — Да ви кажа честно, бях много доволен, но и доста се изненадах, когато избра колежа пред НБА. Постоянно идваха скаути да го гледат как играе. Всички знаеха, че имаше таланта и уменията, за да успее при професионалистите. Винаги съм се чудил защо не направи тази крачка. Сега разбирам: опасявал се е, че ще изложи здравето си на сериозен риск. А и най-вероятно е съзнавал, че малката му игричка няма да мине при големите. Но дори колежански спорт... Какво си е мислело бедното момче?

— Някой е подвел сериозно момчето — обади се Маккейн. Замълча, загледан в трите снимки. — Треньоре, колко годишен е курсът на обучение във вашата гимназия?

— Четири.

— Къде е тогава четвъртата снимка? — попита Дороти.

— Джулиъс дойде в „Свети Пол“ в средата на първата година.

— Откъде?

— Навярно два месеца е бил частен ученик — каза Уинфийлд. — Преди това е посещавал училището „Ланкастър“ в Бруклин.

— Защо се е преместил?

— Дадохме му пълна стипендия. Предположих, че това е причината, но после разбрах, че е имал пълна стипендия и в „Ланкастър“, затова отговорът ми е: не знам. Винаги съм се питал каква е историята, но... Той се изявяваше добре тук и всички се

радвахме да го имаме на борда. Справяхме се добре във всеки спорт, освен в баскетбола. С Джулиъс в игра нещата се промениха в положителна насока.

Уинфийлд се облегна в стола и въздъхна.

— Не е изключено в „Ланкастър“ да са знаели, но аз нямах представа — поклати глава той. — Това боли.

Айви лигата се зареждаше с кадри главно от училището „Ланкастър“. Управата му подходеше старомодно и консервативно, също както и спонсорите. И то беше епископално, но тук измъкване нямаше. Сред студентската популация, седмо поколение прависти, изключение правеха само атлетите, които „Ланкастър“ вербуваха хиперактивно. Победата в годишното футболно домакинство срещу „Ксавиер“ си оставаше основен приоритет.

Още един треньор и още един пенсиониран треторазреден баскетболен професионалист — гард — Ричард Фарнсуорт, висок метър и деветдесет, сега се бореше с доста натрупани килограми. След шест сезона в осем различни отбора той се определяше като работохолик. Никаква трудност не представляваше да го откриеш в офиса му или на игрището. Малкият му, но функционален кабинет, също както и леговището на Уинфийлд, гъмжеше от трофеи. Фарнсуорт седна зад бюрото, прокара ръка през кичурите къдрава посивяла коса и директно ги посъветва:

— Не си губете времето да проверявате медицинските архиви. Не са в училището. Когато Джулиъс си тръгна, документацията му си замина с него.

— Появи се проблем — обърна му внимание Чейндж.

Фарнсуорт се намръщи.

— Заплашиха ме с голям граждански процес и уволнение, ако коментирам въпроса с когото и да било — имам предвид поверителния характер на медицинските изследвания.

— Момчето е мъртво и ние разследваме убийство — уточни Дороти.

— За какво говорите? — смути се Фарнсуорт. — Джулиъс беше застрелян.

Чейндж изложи фактите. Фарнсуорт щеше да повърне всеки момент.

— О, боже... не, не, не ми казвайте това! — Удари по масата. — Господи, направо е ужасно!

— Какво знаете за това, сър? — намеси се Маккейн.

Фарнсуорт взе влажна кърпичка от кутия „Клинекс“ и я сложи на лицето си.

— По дяволите! Веднага щом получих доклада, се обадих на родителите и ги предупредих, че няма начин училището да му позволи да играе баскетбол.

— Говорили сте с Елън ван Бийст? — изненада се Дороти.

— Не, не! — възрази Фарнсуорт. — Говорих със стареца — Леон.

— Лео — поправи го Дороти.

— Да, именно. Лео е трябвало да знае, че синът му не бива да играе. Самият Лео игра няколко години преди мен.

Очите на Фарнсуорт се замъглиха — той се върна в миналото.

— Значи сте разговаряли с Лео? — настояваше да уточни Дороти.

— Държах да поговорим. Понеже майката била заета — така ми обясни — дойде той. Казах му, че специалист трябва да прегледа Джулиъс, и той обеща да се погрижи незабавно. Нямах причина да се съмнявам в думите му. Все пак ставаше въпрос за сина му.

Фарнсуорт възропта тежко.

— Скоро след като отписа сина си, той ми каза, че момчето ще се обучава вкъщи, докато се решат проблемите със здравето му, някаква операция. Стори ми се логично. Джулиъс не беше глупак, макар да не го приехме въз основа на успеха му. Виждах домашното обучение като най-доброто решение, щом ще се подлага на операция.

— И Лео взе рентгеновите снимки със себе си — продължи Дороти.

Фарнсуорт кимна.

— За да получи второ мнение по случая. Също звучи логично, нали?

Фарнсуорт изпсува тихо.

— След около три-четири месеца видях Джулиъс на вътрешното първенство на „Свети Пол“. Първо ми хрумна мисълта, че е имал

невероятен хирург. Попремислих обаче нещата и се запитах дали не е твърде рано Джулиъс да играе контактен спорт, толкова скоро след сериозна хирургическа интервенция. Не беше моя работа, но все пак му се обадох.

— На кого?

— На Джулиъс — уточни Фарнсуорт. — Тайно се надявах да го уговоря да се върне в „Ланкастър“. Хлапето се държа невероятно студено. Медицинският му проблем бил решен. Благодаря. Довиждане.

Треньорът облиза устни.

— Имаше нещо странно. Обадох се на стареца и той започна да сипе обвинения и заплахи — ако се намеся в работите на сина му, щял да ми създаде проблеми; ако говоря с някого по въпроса, щял да го тълкува като разгласяване на секретна информация и да посегне на децата и къщата ми. — Той вдигна ръце. — Не че момчето не знаеше.

— Не ви ли хрумна да се обадите на майка му? — попита Дороти.

— Останах с впечатлението, че момчето живее със стареца. Ако кажех на майката, а бащата е настойник, той положително щеше да изпълни обещанието си и да ме въвлече в някое дело. — Сълзите напиреха в очите на Фарнсуорт. — Не се задълбочих твърде. Та нали Лео е баща на Джулиъс. — Отново удари по масата: — Нямам представа какво съм си мислел.

— Че Лео е искал най-доброто за сина си — подсказа му Дороти. Фарнсуорт кимна, благодарейки за разбирането.

— Че никой баща не би подложил умишлено сина си на риск.

— Абсолютно!

— Че щом Джулиъс играе, значи е достатъчно силен, за да го прави.

— Да, да, точно!

— Мислили сте правилно — завърши Дороти. — Но за съжаление заключенията ви са били погрешни.

Макар че бе само два и половина следобед, Лео ван Бийст вече се бе отдал на дълбоки пиянски спомени: обратно в дните, когато беше същинско ферари — кратко, бързо, диво и опасно вълнуващо пътуване.

Сега двама детективи висяха над главата му и мечтата си отиде. Лео почувства мощен прилив на самосъжаление.

Къщата му се състоеше от едно-единствено помещение. Малки дъсчици оформяха фасадата на тази дупка. Навсякъде цареше пълен безпорядък, а кишата пред постройката играеше ролята на двор. Сред затъналото в мръсотия пространство стоеше зелен ръждясал „Мерцедес“ дизел седан. Овехтял килим покриваше пода на стаята, а на прозорците вместо пердета висяха чаршафи. В мивката имаше мръсни засъхнали чинии. Навсякъде се търкаляха дрехи и вестници. Миризма на гнило се пропиваше във въздуха на задушното преддверие. По пожълтелите стени се виждаха многобройни черно-бели снимки от славните дни на Лео в Европа. Старецът, навлечен в скъсан раздърпан пуловер, пиеше от чаша за кафе и се взираше в нея. От ръба на чашата се разнасяха алкохолни изпарения, които замъгляваха лицето му.

— Нямахте да го направя, ако това не беше желанието на Джулиъс.

— Предполага се, че е грижа на родителите да разубеждават децата си, когато взимат неправилни решения, господин Ван Бийст — назидателно го парира Дороти.

Лео надигна глава от питието, напрегна зачервените си очи в опит да фокусира лицето на Дороти. Той седеше, а Дороти стоеше права — не се решаваше да се докосне до канапето: кой знае какво беше правил на него.

— Решението ми е било грешно, а? — Старецът надигна пиячката. — Трябвало е да откажа сина си от мечтата му да бъде някой голям... някой велик и да го оставя да се трепе цял живот за тоя дето духа, така ли?

— Имали сте и други варианти — обади се Маккейн.

Лео се засмя.

— О, да. Други варианти. Все едно. Джулиъс беше голям умник. — Засмя се отново, но този път в гласа му се прокрадна тъга. — Това момче беше родено да се *движи*, да тича и да скача. Да бъде звезда! Истински състезателен кон, а не някоя кранта! Джулиъс беше *гигант*! Голям, силен, със страхотна координация. А талантът му, талантът му беше дар от Бога. Такъв дар се получава веднъж в живота. Това момче беше гигант дори сред гигантите. И какво ми разправят? Трябвало да му кажа, че не може да го направи? — Поклати глава и отново погледна нагоре. — Искате ли да знаете какво ми каза момчето? „Тате, по-добре да съм звезда на игрището, отколкото изобщо да не съм звезда. Ще пазиш тайна. В никакъв случай не бива да казваш на мама. Искане се да си мъж за това, тате. И трябва да оставиш и *мен* да бъда мъж!“ Това бяха думите му.

— Такава ли е дефиницията ви за мъжество? — попита Маккейн. — Да знаеш, че при всяко излизане на игрището синът ти може да се срути мъртъв.

— А когато някое ченге се озове на повикване, не е ли така?

— Без удари под кръста! — предупреди го Дороти.

— Не, вие не разбирате! — заяви убедено Лео и размаха пръст във въздуха. — Вие сте ченгета и това е вашата работа. Джулиъс беше баскетболист. Това беше *неговата* работа! И да съм проклет, ако не му бях позволил да изживее мечтата си.

— Неговата или вашата мечта? — укори го Дороти.

— Вече няма значение — изръмжа Лео насреща ѝ. — Защото сега е ничия мечта.

Никой не проговори.

— Знам какво си мислите. Че съм убил сина си, понеже съм го оставил да играе. Глупости! По-добре да умре от бърза смърт, отколкото бавно и болезнено. Разбирате какво искам да кажа.

— Не, не разбирам, сър — озъби му се Дороти. — И не се отнася към въпроса. Ако Джулиъс бе починал в гимназията, щях да ви арестувам за застрашаване живота на детето ви, дори и за убийство. Но Джулиъс почина три години след навършване на пълнолетие. Той е бил наясно със ситуацията и е знаел колко е опасно. В даден момент отговорността е станала негова.

Лео кимна в знак на съгласие.

— Права сте, госпожо. Момчето искаше да играе независимо от всичко.

— Затова е представил вашите рентгенови снимки вместо неговите — изстреля Маккейн.

Лео не отговори.

— Рентгеновите снимки са ваши, нали?

— Моето момче ми поиска да му помогна и аз го направих — измънка той.

Ръцете на Дороти се свиха в юмруци. Лео просто *не разбираше* ситуацията.

— Помогнали сте на сина си да скове собствения си ковчег, господин Ван Бийст. Но както каза детектив Бретън, в крайна сметка решението е било на Джулиъс — обобща Маккейн.

— И какво ще се случи сега? — попита Лео.

— От законова гледна точка не можем да ви обвиним, но от психологическа... — Дороти не довърши изречението. — Тръгваме си. Ако искате да се свържете с нас, за каквото и да е, ще ме откриете на този номер. — Тя му подаде визитката си.

— Защо ще искам да говоря с вас? — Лео сви устни и хвърли визитката настрана.

— Човек никога не е сигурен — каза Маккейн.

— Елън знае ли как е починало момчето?

Маккейн кимна.

— Знае, че е починал вследствие на аневризма.

— Но не знае цялата история?

— Не виждам причина да ѝ причиняваме допълнително болка. Няма да ви издам, ако за това се притеснявате — успокои го Дороти.

Лео я разбра. Кимна и стана от канапето.

— Ще ви изпратя.

— Няма нужда — възпря го Маккейн. — Къщата не е толкова голяма.

Затвориха вратата и безмълвно се отдалечиха, твърде депресирани, за да говорят. Тъкмо подминаха „Мерцедес“-а и чуха изстрел.

Случаят излезе по първите страници на „Глоуб“ и „Хералд“. Лео бе живял безполезно, но умря като герой с разбито сърце. За една седмица Елън ван Бийст присъства на две погребения. После си взе дълъг отпуск, за да е със семейството си.

— Един дълъг отпуск ще ми дойде добре. Всъщност бих се възползвала от какъвто и да е — сподели Дороти пред Маккейн.

— Само два часа следобед е. — Той затвори куфара. — Още имаш време да вземеш момчетата и да дойдете с мен във Флорида. Ще празнуваме заедно.

— Мики, Коледа е! Сняг по дърветата, голям пращящ огън и ароматен, горещ ром. А не палми и слънчеви изгаряния.

— Ти изгаряш?

— Само когато някои глупави хора ми лаят по нервите.

— В Маями има ром, партньоре — усмихна се Маккейн.

Тя забели очи и си погледна часовника. Самолетът на Мики щеше да излети след час. За разлика от повечето летища международното летище „Лоугън“ се намираше близо до центъра на града — единственото хубаво нещо около това място. И все пак пътищата бяха хлъзгави, а трафикът винаги ужасен, особено в коледната вечер.

— По-добре да тръгваме, Мики.

Той метна куфара си през рамо.

— Дадено, детектив.

Дороти постигна доста прилично време, въпреки че пътищата гъмжаха от коли и настроението беше разгорещено.

Наблюдаваше как Мики се отдалечава и накрая изчезна в терминала. Обърна колата и се отправи към дома. Искаше едно: да се прибере и да прегърне децата си.

На три пресечки от къщата ѝ заваля сняг... валеше нежно — мек сняг, който гъделичка носа и лицето ти, кара те да се оплезиш и да го глътнеш. Сняг, който превръща мръсния стар Бостън в живописен и чудат град в Нова Англия.

Дороти премигна и усети снега по бузите си.

Коледата щеше да е прекрасна. Трябваше да вярва в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.